

וועד העולמי לתיקון חטא המרגלים

גליון # 32

ארגון מוקדש לתיקון חטא המרגלים ולעורר על קדושת ומצות ישוב ארץ ישראל כמו שאמרו חז"ל מצות ישוב ארץ ישראל שקולה כנגד כל מצות שבתורה וכמבואר במדרש תלפיות (ענף ארץ ישראל), יחד הקדוש ברוך הוא את ארץ ישראל כמו בעל המיחד קרקע לאשתו למזונותיה, והשכינה אין שורה בחוץ לארץ. ובספר חרדים (דף נ"ז). מצות עשה מן התורה לדור בארץ ישראל, שנאמר וירשתה וישבת בה.

חודש אייר תשס"ב לפ"ק

פויק עין ותשכח שכל ספר דברים מדבר כמעט בכל פרשה מענין ארץ - ישראל איך ה' יתברך רצה להביאם מיד לארץ - ישראל. והם על - ידי חטא המרגלים מוציאי דבת הארץ רעה וכו'. על - ידי זה נתעכבו ארבעים שנה. ועתה הם מוכנים לב' א' לארץ - ישראל, על - כן הזהירם לשמר את התורה כדי שיירשו ארץ - ישראל

ספר ליקוטי הלכות - הלכות סעודה הלכה ד

הלכות בציעת הפת הלכה ד נכללת בהלכות נטילת ידיים הלכה ד.

הלכות דברים הנוהגים בסעדה.

הלכה ד.

ובו יתבאר ענין ראש השנה ויום הפורים ועשרת ימי תשובה וסכות וארבעה מינים והושענא רבא ושמיני עצרת ושמחת תורה.

על - פי התורה תשעה תקונין יקירין וכו' בסימן כ לקוטי מוהר"ן חלק א, עין שם כל התורה מראשה לסופה.

(א) וזה בחינת ראש השנה. כי כל עבודתנו בימים הקדושים הללו בר' אש השנה ועשרת ימי תשובה וערב יום הפורים ויום הפורים וסכות וארבעה מינים עד שמיני עצרת, הכל הוא כדי לגלות קדשת ארץ - ישראל כדי שנזכה לב' א' לארץ - ישראל. שזה עקר קדשת איש הישראלי כמו שאמר רבנו זכרוננו לברכה. בעת שהגיד לעמו התורה הנוראה הנ"ל. שאמר אז בזה הלשון, מי שרוצה להיות איש ישראלי, דהינו שילך מדרגא לדרגא אי אפשר כי אם על - ידי ארץ - ישראל. גם אמר שהעקר פשוטה אדם לנצח המלחמה לבוא לארץ - ישראל כמו שכתוב שם בסוף התורה הנ"ל. וזה לשונו, באלין אשתפח גבר תקיף, הינו כשבא לבחינת ארץ - ישראל אזי נקרא גבר תקיף כי קדם שבא לבחינת ארץ - ישראל אזי אל יתהלל חוגר כמפתח. אבל אחר כך נמצא שעקר קדשת איש הישראלי ועקר נצחון המלחמה שצריכין לנצח בזה העולם העקר הוא לבוא

לארץ - ישראל. וְזֶה בְּחִינַת עֲבוּדַתְנוּ בְּיָמֵי הַנוֹרָאִים הַקְּדוּשִׁים הַלְלוּ מִרְאֵשׁ הַשָּׁנָה עַד שְׁמִינֵי עֶצְרַת, כִּי קִדְשַׁת אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל מִתְגַּלֶּה בְּרֵאֵשׁ הַשָּׁנָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּשִׁבְחַת אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל, תְּמִיד עֵינֵי ה' אֵל קִיָּב בָּהּ מִרְאֵשִׁית הַשָּׁנָה עַד אַחֲרֵית שָׁנָה שְׁמֵשֶׁם עֵקֶר קִדְשַׁת אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל. כְּמוֹ שְׁמֵב אֶרֶץ בְּדַבְרֵי רַבְּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה (בְּמִקּוּם אַחֵר בְּלִקוּטֵי תַנְיִנָא סִימָן מ"ם) נִמְצָא, שֶׁעֵקֶר קִדְשַׁת אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל נִתְגַּלֶּה בְּרֵאֵשׁ הַשָּׁנָה. וְזֶה בְּחִינַת כְּוִנוֹת כָּל הַמְצוּוֹת וְהַתְּפִלוֹת שֶׁל רֵאֵשׁ הַשָּׁנָה, כִּי מִבְּאֵר בְּכַתְבֵי הָאֲר"י ז"ל שֶׁבְּרֵאֵשׁ הַשָּׁנָה מִתְחַלֵּת הַנְּסִיכָה שֶׁמְנַסְרִין בְּחִינַת מַלְכוּת מִרְאֵשׁ הַשָּׁנָה עַד יוֹם כְּפוּר. וְאַחֲרַי כֶּךָ בְּאַרְבָּעָה יָמִים שְׁבִין יוֹם כְּפוּר לְסִכּוֹת. וּבְסִכּוֹת נִמְשָׁכִין כָּל הַחֻסְדִּים פְּנִימִים וּמְקִיפִים. וְעַל - יְדֵי כָּל זֶה זוֹכִין בְּשְׁמִינֵי עֶצְרַת שֶׁנִּתְחַבֵּר כְּוִנוֹת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהִיא בְּחִינַת מַלְכוּת, עִם דוּדָה בְּאַהֲבָה וְאֵז הוּא עֵקֶר שֶׁמְחַתֵּן שֶׁל יִשְׂרָאֵל. (עֵינִי בְּכְוִנוֹת וְתִרְאָה שֶׁעַל יְסוּד זֶה סוֹבְבִין וְהוֹלְכִין כָּל הַכְּוִנוֹת מִרְאֵשׁ הַשָּׁנָה עַד שְׁמִינֵי עֶצְרַת. הַכֹּל כְּדֵי לְבַנוֹת וּלְנוֹסֵר בְּחִינַת מַלְכוּת בְּשִׁלְמוֹת כְּדֵי לְהַחְזִירָה פְּנִים בְּפְנִים שֶׁשְׁלֵמוֹת תִּקְוֵן זֶה מִתְחִיל בְּרֵאֵשׁ הַשָּׁנָה וְנִגְמָר בְּשְׁמִינֵי עֶצְרַת) וְכָל זֶה הוּא בְּחִינַת אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל, כִּי מַלְכוּת הוּא בְּחִינַת אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא בְּחִינַת אִשָּׁה יִרְאֵת ה' כְּמִבְּאֵר בְּסִפְרִים. כִּי עֵקֶר בְּחִינַת מַלְכוּת הוּא לְגִלוֹת מַלְכוּתוֹ יִתְבַּרַךְ לְכָל בְּאֵי עוֹלָם שֶׁיִּדְעוּ וַיֵּאֱמִינוּ כָּל בְּאֵי עוֹלָם שֶׁהוּא יִתְבַּרַךְ לְבַדּוֹ מֶלֶךְ מְנַהֵיג וּמוֹשֵׁל שְׁלִיט בְּעוֹלָמוֹ כְּרָצוֹנוֹ. שֶׁעַל זֶה אָנוּ מִתְפַּלְלִין הַרְבֵּה בְּרֵאֵשׁ הַשָּׁנָה וְיוֹם כְּפוּר כְּמוֹ שֶׁאָנוּ אוֹמְרִים, וּבְכֵן תֵּן פְּחָדְךָ ה' אֵל קִינּוֹ עַל כָּל מַעֲשֶׂיךָ בְּהַר צִיּוֹן וְכו'. מֶלֶךְ עַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ בְּכַבּוּדְךָ. וַיִּדַע כָּל פְּעוּל כִּי אַתָּה פְּעַלְתּוֹ. וַיְבִין כָּל יְצוּר כִּי אַתָּה יִצְרְתּוּ וַיֵּאמֶר כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאֶפֶס ה' אֵל קִי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וְכו'. וְכֵן חוֹתֵמִין הַבְּרָכָה מֶלֶךְ עַל כָּל הָאֶרֶץ הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ. הַמֶּלֶךְ הַמְּשַׁפֵּט. הַכֹּל כְּדֵי לְגִלוֹת מַלְכוּתוֹ לְכָל בְּאֵי עוֹלָם שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת בְּנֵין הַמַּלְכוּת הַמְּבֹאֵר בְּפִתְּבִים. וְכָל זֶה הוּא בְּחִינַת הַתְּגִלוֹת קִדְשַׁת אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא בְּחִינַת מַלְכוּת כְּנ"ל. כִּי עֵקֶר הַתְּגִלוֹת מַלְכוּתוֹ יִתְבַּרַךְ הוּא רַק בְּאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל שֶׁשֶׁם הוּא יְרוּשָׁלַיִם וּבֵית - הַמִּקְדָּשׁ שֶׁשֶׁם עֵקֶר הַתְּגִלוֹת מַלְכוּתוֹ יִתְבַּרַךְ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב, גְּדוֹל ה' וּמְהִלָּל מְאֹד בְּעִיר אֵל הֵינוּ הַר קְדִשׁוֹ. וְכֵמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה, כָּל הַדָּר בְּאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל דּוֹמָה כְּמִי שֵׁישׁ לוֹ אֱלוֹהֵי. וְכָל הַדָּר בְּחוּץ - לְאֶרֶץ דּוֹמָה כְּמִי שֶׁאֵין לוֹ אֱלוֹהֵי. וּבְשִׁבִיל זֶה אוֹמְרִים בְּכִנְיַת רֵאֵשׁ הַשָּׁנָה מִזְמוֹר לַה' הָאֶרֶץ שֶׁהוּא מְדַבֵּר מִהַתְּגִלוֹת מַלְכוּתוֹ יִתְבַּרַךְ כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב, וַיְבֵא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד. וְכו'. וְזֶה הַמִּזְמוֹר מִתְחִיל מִקְדְּשַׁת אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב, לַה' הָאֶרֶץ וּמְלוֹאָהּ. שֶׁהִיא אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל כְּפִי שֶׁפָּרַשׁ רַש"י שֵׁם. כִּי עֵקֶר הַתְּגִלוֹת מַלְכוּתוֹ יִתְבַּרַךְ הוּא בְּאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל וְעַל - כֵּן בְּרֵאֵשׁ הַשָּׁנָה שֶׁאָנוּ עוֹסְקִין לְגִלוֹת מַלְכוּתוֹ הָעֵקֶר הוּא לְגִלוֹת קִדְשַׁת אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל שֶׁשֶׁם תְּתַגַּלֶּה מַלְכוּתוֹ יִתְבַּרַךְ כְּנ"ל.

(ב) נִמְצָא, שֶׁבְּרֵאֵשׁ הַשָּׁנָה צְרִיכִין לְכוּן שְׁנֵזְכָה מְהֵרָה לְבוֹא לְאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל שֶׁשֶׁם עֵקֶר הַתְּגִלוֹת מַלְכוּתוֹ יִתְבַּרַךְ כְּנ"ל. וְלְבוֹא לְאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל הוּא עַל - יְדֵי תוֹרָה שֶׁמְמַשְׁיכִין כְּמִבְּאֵר אֶרֶץ בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְבָּל (בְּאוֹת ו) וְזֶה לְשׁוֹנוֹ, וּבְזִכּוֹת הַתּוֹרָה שֶׁמְמַשְׁיכִין זוֹכִין לְאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל וְכו' וּמִבְּאֵר אֶרֶץ שֶׁשֶׁם אֶפְשָׁר לְבוֹא לְאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל עַד שֶׁמְכַנְיַעִין תַּחֲלָה הַרְשָׁעִים הַמוֹנְעִים מוֹצִיאֵי דַבַּת הָאֶרֶץ. וְהַכְּנַעַת הַמוֹנְעִים הוּא כְּפִי הַתְּחַדְּשׁוֹת הַתּוֹרָה. וְהַתְּחַדְּשׁוֹת הַתּוֹרָה הוּא כְּפִי הַקְּדִשָּׁה שְׁנִתּוֹסַף לְמַעֲלָה, עֵינִי שֵׁם הַיֵּטֵב וְהַבֵּן.

וְהַכֹּל, שְׁמִי שְׂרוּצָה לְהַמְשִׁיךְ בְּאוֹרֵי הַתּוֹרָה הוּא צְרִיךְ לְשַׁפֵּךְ שִׁיחוֹ בְּתַפְּלָה לְפָנֵי ה' יִתְבַּרַךְ וְכו'. וְכִשְׁמִתְפַּלֵּל קִדְּשׁ הַדְּרוֹשׁ צְרִיךְ לְהַתְּפַלֵּל בְּתַחֲנוּנִים וַיְבַקֵּשׁ מֵאֵת הַקְּדוֹשׁ - בְּרוּךְ - הוּא מִתְּנַת חֵן וְלֹא יִתְּלָה בְּזִכּוֹת עֲצָמוֹ. אֶף - עַל - פִּי שֶׁעֲכָשׁוּ נִתְעוֹרֵר מִטָּה עֲזוֹ שֶׁל עֲבוּדָתוֹ. אֵין זֶה הַמְּטָה כְּדֵי לְהַתְּגַאוֹת אֲלָא כְּדֵי לְהַכְּנִיעַ הָרַע שֶׁבְּעֵדָה, כִּי בְּרַבִּים יֵשׁ בָּהֶם טוֹבִים וְרָעִים, וְצְרִיךְ לְהַכְּנִיעַ הָרַע שֶׁבְּרָעִים כְּנ"ל. אֲבָל לְפָנֵי ה' יִתְבַּרַךְ יַעֲמֵד כְּדֵל וְכִרְשׁ וַיִּדְבֵּר תַּחֲנוּנִים וְלֹא יִתְּלָה בְּזִכּוֹת עֲצָמוֹ וְכו'.

וזהו טעות שטעה מ'שה שהקדוש - ברוך - הוא אמר למ'שה קח את המטה וכו' שיקח ממשלת עזו שיש לו ממצוות ומעשים טובים שלו כדי להכניע רשעתם של הרעים שבעדה כנ"ל. ואחר כך, ודברת אל הסלע לעיניהם. אין דבור אלא נחת, שישפך שיחו ותפלתו בתחנונים כדל וכרש אל הסלע, הינו לב העליון כנ"ל. 'לעיניהם' דיקא שיהיה הקהל בשעת מעשה כדי שיקשר את עצמו עם נשמתם כנ"ל. והוא לא כן עשה שזכר טובו וצדקתו בשעת תפלתו שלא השתמש עם המטה בשביל הקהל אלא השתמש עם המטה בשעת תפלתו וכו'. ובשביל זה אין לאדם לדחוק את עצמו על שום דבר אלא יבקש בתחנונים אם יתן לו ה' יתברך יתן ואם לאו לאו, עין שם כל זה היטב. ומבאר שם שעל - ידי טעות זה לא היה יכול מ'שה לבוא אל ארץ - ישראל, כמו שכתוב, לכן לא תביאו וכו' אל הארץ. כי צריך לשפך תפלתו קדם התורה וכו'. ואז על - ידי התורה שממשיך זוכה לארץ - ישראל, כי על - ידי כחות הרוחניות הנבראים מאותיות התורה שחדש הכחות האלו הן מלאכים ממש. והן מקבלין הכוח מאדום כדי לענש הרשעים המונעים בחרבא וקטלא וכו'. ואלו הכחות הרוחניות, הינו המלאכים הן לפי התחדשות התורה והתחדשות התורה לפי הקדשה שנתוסף למעלה וכו'. ולפעמים הקדשה כל כך מעטת עד שהמלאכים הם מעוטי כוח שאין כוח בידם לקבל כוח לענש את הרשעים בחרבא וקטלא. ואין להם כוח אלא להכניע את הרשעים בלבד ולהביא מרחם בלבבם ולפעמים גם זה הכוח אין להם. ואין להם אלא הכוח הזה לעורר כוח האמות על הרשעים מוציא דבת הארץ וכו'. ולפעמים גם זה הכוח אין להם ואין להם כוח אלא להשתיק אותם בלבד שלא לדבר סרה בפנינו וכו'. ולפעמים גם זה הכוח אין להם. הכוח לפי מעוט הקדשה וכו'.

והכלל, שאי אפשר לבוא לארץ - ישראל אלא על - ידי התחדשות התורה שעל - ידי זה נבראים בחינת מלאכים שהם מקבלין כוח מאדום להכניע המונעים מלבוא לארץ - ישראל. שעל - ידי זה דיקא זוכין לבוא לארץ - ישראל. וכחות אלו המלאכים שמקבלין מאדום הם כפי התחדשות התורה. והתחדשות התורה הוא כפי רבוי הקדשה שנתוסף למעלה כנ"ל. ורבי הקדשה שנתוסף למעלה הוא על - ידי רבוי הנפשות שמתקשר הצדיק עמהם בשעת התפלה שמתפלל קדם הדרוש כנ"ל, דהינו כשאינו ממשיך התורה על - ידי מטה עזו של מעשים טובים שלו. רק הוא ממשיך התורה על - ידי רחמים ותחנונים כענין בפתח. וגם על תפלתו אינו סומך את עצמו. כי תפלת יחיד לפעמים מואסין בתפלתו רק הוא מקשר את עצמו בשעת התפלה עם רבים, דהינו עם כל העדה העומדים בשעת הדרוש. ועל - ידי זה תפלתו תפלת רבים שאין הקדוש - ברוך - הוא ממאס תפלתם. ועל - ידי תפלה זו בהתקשרות נשמת רבים. על - ידי זה נתעוררין רחמי ה' יתברך ומשפיע עליו דבורים חמים כגחלי אש מלב העליון. ועל - ידי זה נמשכין לו באורי התורה גם - כן משם. נמצא, שיש לכל אחד מהעדה חלק בהתורה. ואזי זאת התורה שנמשכת על - ידי התפלה ברחמים ותחנונים בהתקשרות נשמת רבים זאת התורה יש לה כוח גדול. כי על - ידי תפלת רבים נתוסף קדשת יתרה למעלה. וכפי רבות הקדשה כפי רבוי הנפשות כן רבוי התחדשות התורה. וכמו כן יש כוח יותר להמלאכים הנבראים מאלו החדושי תורה שיקבלו כוח בידם שאת מאדום להכניע הרשעים המונעים מארץ - ישראל באיזה בחינה מהבחינות המבארים שם בהתורה הזאת והכל כפי התחדשות התורה כפי רבוי הקדשה על - ידי רבוי הנפשות כנ"ל. ועל - כן מ'שה רבנו שחטא בהכאת הצור. וכל הפגם שלו היה שטעה בענין הנ"ל שה' יתברך צוה לו לקח מטה עזו בשביל העדה להכניע הרע שברעים. והוא טעה וסבר שצריכין להשתמש עם המטה בשביל להמשיך התורה. ועל - כן המשיך תורה בכוח ובאנס ולא ברחמים ותחנונים. וגם לא התקשר עצמו עם הנפשות בשעת המשכת התורה ולא נתוסף קדשה למעלה

על ידם. וגם מאחר שהשתמש עם מטה עזו בשביל המשכת התורה. ממילא לא הכניע הרע שבעדה על - ידי מטה עזו. כי השתמש עם מטה עזו בשביל המשכת התורה. ועל - ידי כל זה לא היה כ"ח להמלאכים הנבראים מהתורה לקבל שום כ"ח מאדום. והשיב לו, לא תעבר בי. ועל - כן לא היה יכול משה לבוא לארץ - ישראל. והכרח להסתלק על - ידי זה. ועל - ידי מיתתו נתוסף הקדשה על - ידי נשמתו ותקן מה שחסר. כל זה מבאר מתוך התורה הזאת, עין שם היטב והבן.

ג) וכל ענין זה אנו עוסקין לתקן בראש השנה, כי ראש השנה זמן קהלה לכל היא. שאז מתקבצין ישראל ביחד אל הצדיקים שבדור. ואז עוסקין לגלות קדשת ארץ - ישראל שהיא בחינת התגלות מלכותו יתברך כנ"ל. על - כן צריכין אז להמשיך באורי התורה כדי לבוא על - ידי זה לארץ - ישראל. וזה בחינת התורה שאומרים הצדיקים בראש השנה בעת שמתקבצין אליהם. וגם כלל ישראל המתקבצין יחד במקום שאין שם צדיק שיהיה ראוי לומר תורה. אף - על - פי - כן הם ממשיכין בחינת קדשת התורה על - ידי מצות שופר שהוא בחינת מתן תורה שנתנה בקול שופר. ועל - כן מזכירין מתן תורה בראש השנה כמו שאנו אומרים, אתה נגלית וכו' שכלו מדבר ממתן תורה. ועל - ידי זה אנו ממשיכין עלינו בחינת הכ"ח והקדשה של המשכת התורה כדי לעורר כ"ח המלאכים הנבראים מחדושי התורה שיקבלו כ"ח מאדום להכניע המונעים כדי שנתנה מהרה לבוא לארץ - ישראל שהוא בחינת מלכות דקדשה שאנו עוסקין לנסרה ולבנותה ולתקנה בראש השנה כנ"ל. וזה בחינת השנה והדורמיטא המובא בפניות דאפיל דורמיטא על זעיר אנפין כדי לנסר את המלכות, דהינו הסתלקות המ'חין שזהו בחינת שנה. ואחר כך על - ידי השופר נתעורר מהשנה וכו', עין שם כל זה בפניות, הינו בחינה הנ"ל שצריכין להמשיך באורי התורה רק על - ידי רחמים ותחנונים דיקא ול'א יתלה בשום זכות. ואז דיקא זוכין לבוא לארץ - ישראל כנ"ל. וזהו בחינת שנה ודורמיטא הנ"ל שהוא הסתלקות המ'חין בשביל לנסר את המלכות שהוא בחינת ארץ - ישראל כנ"ל, הינו כשרוצין לזכות לארץ - ישראל שהיא בחינת מלכות צריכין לסלק את המ'חין שהם בחינת מטה עז הנ"ל, דהינו ממשלת עזו שיש לו ממצוות ומעשים טובים שלו שהם בחינת מ'חין, כי כל המצוות שעושין על - ידי כל מצוה ומצוה נמשך על האדם מ'ח ודעת קדוש, כי המצוות הם חכמתו יתברך שמו, כי אורייתא מחכמה עלאה נפקת. וכמו שכתוב, אני חכמה וכו' אני בינה וכו'. נמצא, שכל אדם כפי המצוות ומעשים טובים שזוכה לסגל שהם בחינת מטה עזו, כמו כן יש לו מ'ח ושכל דקדשה. ובראש השנה כשרוצין להמשיך מ'חין חדשים בחינת באורי התורה כדי לזכות לארץ - ישראל שהוא בחינת תקון המלכות דקדשה. אזי צריכין מקדם לסלק כל המ'חין שיש לו ממצוות ומעשים טובים שלו, שזהו בחינת מטה עזו שאין צריכין להשתמש בו עתה בשביל המשכת התורה. וזה בחינת שנה הסתלקות המ'חין שהם בחינת הכ"ח של כל המצוות ומעשים טובים שמסלקין עתה ואין משתמשין בהם רק עומד לפני ה' יתברך ברחמים ותחנונים כעני כרש ואין עני אלא מן הדעת, הינו שעומד לפני ה' יתברך כמו שאין בו שום דעת כי מאחר שמסלק מאתו כ"ח המצוות ומעשים טובים שלו, בודאי אין בו שום דעת. כי עקר הדעת האמתית הוא מצוות ומעשים טובים. ועכשו בראש השנה אנו יודעין פחיתות ערכנו שאין כ"ח במעשינו להמשיך עלינו חדושי תורה בחינת קדשת מ'חין חדשים. על - כן אנו מסלקין דעתנו לגמרי רק אנו עומדין לפניו יתברך כעני וכרש בפתח שואל. וזהו בחינת שנה הסתלקות הדעת, כי אין עני אלא מן הדעת כנ"ל, כי אנו מבקשים רק רחמים ותחנונים.

וְזֶה שְׂאוֹמְרִים בְּתַחֲלַת הַסְּלִיחוֹת קִדְּם ר' אִשׁ הַשָּׁנָה, לֵךְ ה' הַצְּדָקָה וְלֵנוּ בִּשְׁתַּת הַפָּנִים וְכוּ'.
 ל' א בְּחֶסֶד וְל' א בְּמַעֲשִׂים בְּאֵנוּ לְפָנֶיךָ כְּדָלִים וּכְרָשִׁים דְּפָקְנוּ דְלִתִּיךָ. כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים אָנוּ
 בְּטוֹחִים וְעַל חֶסֶדֶיךָ אָנוּ נִשְׁעָנִים וְכוּ'. כִּי כָּל קִדְּשַׁת ר' אִשׁ הַשָּׁנָה שֶׁהוּא קִדְּשַׁת הַמַּחֲוִן חֲדָשִׁים
 בְּחִינַת ר' אִשׁ הַשָּׁנָה. 'ר' אִשׁ' דִּיקָא, דְּהֵינּוּ בְּחִינַת בְּאוּרֵי הַתּוֹרָה שֶׁנִּפְתָּחִין אֶז שְׁעַל - יְדֵי זֶה זֹכִינ׳
 לְאַרְץ - יִשְׂרָאֵל כְּנִ"ל. זֶה אִי אֶפְשָׁר לְהַמְשִׁיךְ כִּי אִם עַל - יְדֵי רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים דִּיקָא, וְל' א עַל - יְדֵי
 מִטָּה עֲזָו שֶׁל מְצוּוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים שְׁלוֹ אֶפְלוּ הַצְּדִיק הָאֵמֶת שִׁישׁ לוֹ בְּאֵמֶת מְצוּוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים
 הַרְבֵּה אֵינוּ מִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם אֶז בְּשִׁבְלֵי הַמְּשַׁכֵּת הַתּוֹרָה כִּי אִם עוֹמֵד לְפָנֵי ה' יִתְבָּרַךְ כְּעֵנִי שְׂאִין בּוֹ
 דְּעָה וּמִבְקָשׁ רַק רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים כְּנִ"ל. וְכֵן כָּל הַתְּפִלוֹת וְהַסְּלִיחוֹת וְהַפִּיזוּטִים שֶׁל יָמֵים הַנּוֹרָאִים
 כָּלֵם הֵם רַק בְּדֶרֶךְ זֶה כְּעֵנִי בִּפְתַח וְכֵן הַשְּׁלִיחַ - צְבוּר קִדְּם שֶׁמִּתְחִיל לְהַתְּפַלֵּל בְּרַבִּים. מִתְּפַלֵּל
 תַּחֲלָה תְּפִלָּתוֹ שֶׁנִּתְיַסְדָּה מִקְדָּמוֹנִים שֶׁמִּתְחַלֵּת הַנְּנִי הָעֵנִי מִמַּעַשׂ וְכוּ'. כִּי צְרִיכִין לְבוֹא לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ
 רַק בְּרַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים כְּעֵנִי בִּפְתַח. וְזֶה בְּחִינַת שְׁנֵה הַנִּ"ל, כִּי הַצְּדִיק אֵינוּ מִשְׁתַּמֵּשׁ עִם מִטָּה עֲזָו
 שֶׁל מְצוּוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים שְׁלוֹ כִּי אִם לְהַכְנִיעַ הָרַע שֶׁבְּעֵדָה. אָבֵל הוּא בְּעַצְמוֹ עוֹמֵד לְפָנֵי ה' יִתְבָּרַךְ
 כְּעֵנִי וּכְרָשׁ וּמִבְקָשׁ רַק מִתְּנַת חֲנָם. וְזֶה בְּחִינַת מָה שֶׁמֵּבֵר אֶר בְּכּוֹנוֹת שֶׁבִּשְׁעַת בְּחִינַת שְׁנֵה הַנִּ"ל.
 אֶז נִמְשָׁכִין כָּל הַגְּבוּרוֹת לְבְּחִינַת מַלְכוּת וְכָל הַחֶסֶדִים מְקַבֵּל לְעַצְמוֹ, הֵינּוּ כִּי מִטָּה עֲזָו הַנִּ"ל הוּא
 בְּחִינַת גְּבוּרוֹת קְדוּשׁוֹת שִׁישׁ לוֹ כִּי וּגְבוּרָה עַל - יְדֵי מַעֲשִׂים שְׁלוֹ. שְׁכָל אֵלוּ הַגְּבוּרוֹת קְדוּשׁוֹת
 בְּחִינַת מִטָּה עֲזָו הַנִּ"ל הוּא מִמְשִׁיךְ הַכֹּל לְבְּחִינַת הַמַּלְכוּת שֶׁהִיא בְּחִינַת כְּנוּסַת יִשְׂרָאֵל, דְּהֵינּוּ
 שְׁנוֹתָן זֶה הַכֹּחַ וְהַגְּבוּרָה לְכְנוּסַת יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם כָּלֵל הָעֵדָה הַקְּדוּשָׁה כְּדִי לְהַכְנִיעַ הָרַע שֶׁבְּעֵדָה עַל -
 יְדֵי זֶה כְּנִ"ל. וְכָל הַחֶסֶדִים מְקַבֵּל לְעַצְמוֹ, דְּהֵינּוּ שֶׁהוּא בְּעַצְמוֹ אֵינוּ מִשְׁתַּמֵּשׁ עִם הַגְּבוּרוֹת שֶׁהֵם
 בְּחִינַת מִטָּה עֲזָו הַנִּ"ל רַק מִבְקָשׁ מָה יִתְבָּרַךְ חֶסֶד חֲנָם שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת כָּל הַחֶסֶדִים שֶׁמְקַבֵּל לְעַצְמוֹ
 כִּי הוּא מִבְקָשׁ רַק חֶסֶד חֲנָם כְּנִ"ל. וְעַל - יְדֵי בְּחִינַת זוֹ דִּיקָא נִגְסָר וְנִבְנָה הַמַּלְכוּת כְּמֵבֵר אֶר בְּכּוֹנוֹת,
 כִּי דִיקָא עַל - יְדֵי זֶה שְׁנוֹתָן הַמִּטָּה עֲזָו לְכָלֵל יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם בְּחִינַת מַלְכוּת. וּמְקַבֵּל לְעַצְמוֹ הַחֶסֶדִים,
 דְּהֵינּוּ שֶׁמִּבְקָשׁ חֶסֶד חֲנָם עַל - יְדֵי זֶה נִגְסָר וְנִבְנָה בְּחִינַת מַלְכוּת דְּקִדְּשָׁה, דְּהֵינּוּ כָּלֵל יִשְׂרָאֵל
 שֶׁנִּבְנִין וְנִגְדָּלִין נְפִשׁוֹתָם זֹכִינ׳ לְאַרְץ - יִשְׂרָאֵל. שְׁכָל זֶה הוּא בְּחִינַת בְּנִין הַמַּלְכוּת דְּקִדְּשָׁה. כִּי כָּלֵל
 נְפִשׁוֹת יִשְׂרָאֵל, דְּהֵינּוּ כְּנוּסַת יִשְׂרָאֵל וְאַרְץ - יִשְׂרָאֵל. כָּל זֶה הוּא בְּחִינַת מַלְכוּת דְּקִדְּשָׁה, כִּי עַל יְדֵם
 נִתְגַּלָּה מַלְכוּתוֹ וְאַמוּנָתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ.

(ד) וְאַחַר כֵּן בָּא הַשׁוֹפָר שֶׁהוּא בְּחִינַת הַתְּעוֹרְרוֹת הַשָּׁנָה. וְאַז נִמְשָׁכִין הַתְּחַדְּשׁוֹת הַמַּחֲוִן,
 דְּהֵינּוּ בְּחִינַת בְּאוּרֵי הַתּוֹרָה שֶׁהוּא בְּחִינַת מַחֲוִן חֲדָשִׁים, חֲדוּשֵׁי תּוֹרָה. כִּי שׁוֹפָר הוּא בְּחִינַת מִתְּנַת
 תּוֹרָה שֶׁנִּתְנָה בְּקוֹל שׁוֹפָר, כִּי אֶז נִמְשָׁכִין דְּבוּרִים חֲמִים כְּגַחְלֵי אִשׁ שְׁעַל - יְדֵי זֶה נִמְשָׁךְ בְּאוּרֵי
 הַתּוֹרָה. כִּי שׁוֹפָר הוּא בְּחִינַת יְרָאָה, בְּחִינַת אִשׁ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּמִתְּנַת תּוֹרָה, וְכָל הָעַם רָאִים אֶת
 הַקֹּל וְאֶת הַלְּפִידִים וְאֶת קוֹל הַשׁוֹפָר. וּכְתִיב, וּדְבַרְיוֹ שִׁמְעַת מִתּוֹךְ הָאִשׁ. זֶה רִמַּז שְׂאֵי אֶפְשָׁר
 לְהַמְשִׁיךְ בְּאוּרֵי הַתּוֹרָה כִּי אִם מִי שֶׁדְּבַרְיוֹ כְּגַחְלֵי אִשׁ כְּמוֹ בְּשַׁעַת מִתְּנַת תּוֹרָה שֶׁדִּבֶּר ה' עִמָּנוּ מִתּוֹךְ
 הָאִשׁ שְׁכָל זֶה הוּא בְּחִינַת שׁוֹפָר שֶׁהוּא בְּחִינַת מִתְּנַת תּוֹרָה, בְּחִינַת יְרָאָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב, הִיִּתְקַע
 שׁוֹפָר בְּעִיר וְעַם ל' א יִחְרְדוּ. וְיִרְאָה הוּא בְּחִינַת אִשׁ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב, כִּי ה' אֵל קִיֹּךְ אִשׁ א כָּלָה הוּא אֵל
 גָּדוֹל וְנוֹרָא, הֵינּוּ שְׁעַל - יְדֵי הַשׁוֹפָר נִמְשָׁכִין דְּבוּרִים חֲמִים כְּגַחְלֵי אִשׁ שְׁעַל - יְדֵי זֶה זֹכִינ׳ לְבְּאוּרֵי
 הַתּוֹרָה, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת הַתְּעוֹרְרוֹת הַשָּׁנָה הַתְּחַדְּשׁוֹת הַמַּחֲוִן וְזֶה זֹכִינ׳ עַל - יְדֵי רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים
 שֶׁהַרְבִּינוּ לְהַתְּפַלֵּל בְּכָל יְמֵי הַסְּלִיחוֹת קִדְּם ר' אִשׁ הַשָּׁנָה וּבְר' אִשׁ הַשָּׁנָה עֲצָמוֹ. וּבְפָרֶט קִדְּם
 הַשׁוֹפָר שֶׁנִּוְהָגִין כָּל יִשְׂרָאֵל לְשַׁבֵּר לְבָם מֵאֵד וּלְהַרְבּוֹת בְּרַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים כְּעֵנִי רָשׁ דֵּל וְאַבְיוֹן וְעַל -
 יְדֵי זֶה דִּיקָא זֹכִינ׳ אַחַר כֵּן לְהַתְּחַדְּשׁוֹת הַמַּחֲוִן עַל - יְדֵי הַשׁוֹפָר וְכְנִ"ל. וְאַזִּי עַל - יְדֵי הַתְּחַדְּשׁוֹת
 הַמַּחֲוִן עַל - יְדֵי הַשׁוֹפָר בְּאוּרֵי הַתּוֹרָה, עַל - יְדֵי זֶה זֹכִינ׳ לְאַרְץ - יִשְׂרָאֵל וְעַל - כֵּן אֶז

מתחלת תקוּן בְּנֵי הַמַּלְכוּת כַּמְבֹאָר בַּפְּנוּת כִּי מַלְכוּת, הֵינּוּ אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל מִתְחִיל לְהַתְּגַלוֹת וְלְהַתְּתַקֵּן אֲזַי, כִּי עַל - יְדֵי בְּאוּרֵי הַתּוֹרָה זֹכִין לְאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל כַּנִּל.

(ה) וְזֶה בְּחִינַת מַלְכוּת זְכוּרוֹת שׁוֹפְרוֹת. שְׁכַלְמָם הֵם בְּחִינַת הַתְּגַלוֹת קְדֻשַׁת אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל, כִּי מַלְכוּת זֶה בְּחִינַת אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל, כִּי עֵקֶר הַתְּגַלוֹת מַלְכוּתוֹ יִתְבַּרַךְ הוּא בְּאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל כַּנִּל. וְזֶה שְׁמֵתְחִילִין מַלְכוּת מַעְלִינוּ לְשִׁבְחָה שֶׁהוּא שִׁבְחָה נִפְלָא מְגַדֶּלֶת מַלְכוּתוֹ יִתְבַּרַךְ. וְעַל - יְדֵי הַשִּׁבְחָה הַקְּדוּשָׁה נִכְנָסִין לְאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל, כִּי אֵינָא שִׁיְהוּשֻׁעַ עִם יִשְׂרָאֵל כָּבָשׁוּ אֶת יְרִיחוֹ עַל - יְדֵי הַשִּׁבְחָה הַזֶּה, כִּי אָמְרוּ אֲזַי עָלֵינוּ לְשִׁבְחָה. וְיְרִיחוֹ הוּא הַתְּחִלַּת הַגְּבוּל שֶׁל אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל. נִמְצָא, שֶׁנִּכְנָסוּ וְכָבָשׁוּ אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל עַל - יְדֵי אֲמִירַת עָלֵינוּ לְשִׁבְחָה וְגַם תִּקְעוּ אֲזַי בְּשׁוֹפְרוֹת כְּמוֹ שִׁפְתוֹב שָׁם בְּמִקְרָא. וְזֶה אָנוּ עוֹשִׂין עִכְשָׁנוּ בְּיוֹם ר' אֵשׁ הַשָּׁנָה הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה שְׂאֲחֵר קוֹל שׁוֹפָר אֲוֹמְרִים עָלֵינוּ בְּתַחֲלַת פְּסוּקֵי מַלְכוּת, כִּי כָּל כְּוִנְתָּנוּ לְכַבֵּשׁ אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל שְׁשֵׁם הַתְּגַלוֹת מַלְכוּתוֹ יִתְבַּרַךְ כַּנִּל שְׁזֶה זֹכִין עַל - יְדֵי אֲמִירַת עָלֵינוּ שְׂאֲנוּ מִתְּפָאֲרִין בּוֹ יִתְבַּרַךְ שְׁזַכֵּינוּ לְקַבֵּל עַל מַלְכוּתוֹ יִתְבַּרַךְ כַּנִּל. שְׁבִכְחַ הַשִּׁבְחָה וְהַתְּפָאֲרוֹת הַזֶּה אָנוּ כּוֹבְשִׁין אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל. כְּמוֹ יְהוֹשֻׁעַ שֶׁנִּכְנָס לְיְרִיחוֹ שֶׁהוּא הַתְּחִלַּת אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל עַל - יְדֵי זֶה כַּנִּל.

(ו) וְאַחַר כֵּן אֲוֹמְרִים זְכוּרוֹת שֶׁהוּא גַם - כֵּן בְּחִינַת אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל, בְּחִינַת וְהָאֶרֶץ אֲזַכָּר. וּבְשִׁבְלֵי זֶה נִקְרָא ר' אֵשׁ הַשָּׁנָה יוֹם הַזְּכוּרוֹן. כְּמוֹ שְׂאֲנוּ אֲוֹמְרִים בְּכָל תְּפִלָּתָנוּ בְּר' אֵשׁ הַשָּׁנָה, אֶת יוֹם הַזְּכוּרוֹן הַזֶּה. כִּי ר' אֵשׁ הַשָּׁנָה הוּא לְגַלוֹת קְדֻשַׁת אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא בְּחִינַת זְכוּרוֹן, בְּחִינַת וְהָאֶרֶץ אֲזַכָּר כַּנִּל. כִּי זְכוּרוֹן הוּא בְּחִינַת שֵׁם, כְּמוֹ שִׁפְתוֹב, זֶה שְׁמִי לַעֲלֵם וְזֶה זְכָרִי לְדָר דָּר. וּכְתִיב, ה' שִׁמְךָ לְעוֹלָם ה' זְכָרְךָ לְדוֹר וָדוֹר. וּכְתִיב, ה' שִׁמְךָ לְעוֹלָם ה' זְכָרְךָ לְדוֹר וָדוֹר. וּכְתִיב, לְשִׁמְךָ וּלְזְכָרְךָ תֵּאוֹת נִפְשׁוּ. נִמְצָא שֶׁזְּכוּרוֹן הוּא בְּחִינַת שֵׁם, כִּי הַשֵּׁם שֶׁל כָּל נִבְרָא הוּא זְכוּרוֹ, כִּי עַל - יְדֵי הַשֵּׁם יְכוּלִין לְהַזְכִּיר אֶת הַדְּבָר לְהוֹדִיעַ לְחִבְרוֹ. וְכֵן נִחְקֵק זְכוּרוֹ בְּלֵב, כִּי הַשֵּׁם שֶׁל כָּל דְּבָר כּוֹלֵל כָּל מְהוּת הַדְּבָר בְּצִלְמוֹ וְתַמוּנָתוֹ כְּמוֹ שֶׁהוּא. לְמַשָּׁל כְּשֶׁאֲחָד רוֹצֵה לְהוֹדִיעַ לְחִבְרוֹ שִׂישׁ לוֹ שְׁלַחַן אוֹ מְנוּחָה. אֵין צָרִיךְ לְצִיר לוֹ שִׂישׁ לוֹ דְּבָר בְּאַרְבַּעַה רִגְלִים וּלְבַזְבְּזִין וְטַבְּלָא עָלָיו וְכוּ'. רַק שְׁמִזְכִּיר לוֹ שֵׁם שְׁלַחַן לְבַד. הוּא מִבֵּין מְהוּת הַדְּבָר. וְכֵן בְּכָל דְּבָר שֶׁבְּעוֹלָם. וְכֵן כְּשֶׁמִּזְכִּירִין שֵׁם שׁוֹר יוֹדְעִין תִּכְפֹּף כָּל צִיּוֹר הַבְּהֵמָה שֶׁחִבְרוֹ מוֹדִיעַ לוֹ, דְּהֵינּוּ מִין שׁוֹר שֶׁיּוֹדֵעַ תְּמוּנָתוֹ. וְאֵין צָרִיכִין לְצִיר לוֹ עוֹד תְּמוּנָתוֹ. וְכֵן כְּשֶׁמִּזְכִּירִין שֵׁם רְאוּבֵן אוֹ שְׁמַעוֹן מְעִיר פְּלוּנִי. בְּזֶה כְּלוּל כָּל תְּמוּנַת הָאָדָם הַזֶּה וְכָל עֲנִיָּנוּ אִם הוּא עֲשִׂיר אוֹ עֲנִי צְדִיק אוֹ רָשָׁע וְכוּ'. כִּי בְּהַשֵּׁם שֶׁל כָּל הַנִּבְרָאִים וְהַנוֹצְרִים וְהַנְּעֻשִׂים כְּלוּל כָּל עֲנִיָּנוּ וְיִמְהוּתָם בְּצִלְמָם וְדְמוּתָם. וְהוּא עֵקֶר הַזְכָּר שֶׁל כָּל נִבְרָא, כִּי אֵין מִזְכִּירִין אֶלָּא שְׁמוֹ. וְזֶה זְכָר צְדִיק לְבָרְכָה וְשֵׁם רָשָׁעִים יְרַקֵּב, הֵינּוּ כִּי וְשֵׁם רָשָׁעִים יְרַקֵּב הוּא הַהִפְךָ מִן זְכָר צְדִיק לְבָרְכָה, כִּי הַזְכָּר הוּא הַשֵּׁם כַּנִּל. וְכֵן אֶצֶל ה' יִתְבַּרַךְ כְּבִיכּוֹל שְׁמוֹ יִתְבַּרַךְ הוּא זְכוּרוֹ. וְאֵין אָנוּ יְכוּלִין לְהַזְכִּיר כִּי אִם בְּשֵׁמוֹ יִתְבַּרַךְ כִּי ה' יִתְבַּרַךְ לִית מַחְשְׁבָה תְּפִיסָה בֵּה כְּלוּל. וְאֵין אָנוּ יְכוּלִין וְאֵין אָנוּ רָשָׁאִין לְדַבֵּר מִמֶּנּוּ יִתְבַּרַךְ כִּי אִם עַל - יְדֵי שְׁמוֹתָיו הַקְּדוּשִׁים שֶׁנִּתְּנָן לָנוּ רְשׁוּת לְהַזְכִּיר בְּשְׁמוֹתָיו הַקְּדוּשִׁים וְכְשֶׁאָנוּ מִזְכִּירִין שְׁמוֹ אָנוּ מְכוּנִין עָלָיו בְּעַצְמוֹ יִתְבַּרַךְ שֶׁהוּא הַמְּנַהֵיג וְהַמוֹשֵׁל בְּכָל אֲשֶׁר הוּא בְּרַחֲמֵי קָרָא לְעַצְמוֹ זֶה הַשֵּׁם. וְכְמוֹ שִׁפְתוֹב לְבַד בְּךָ נִזְכָּר שְׁמִי (יְשַׁעְיָהוּ כו). וְעַיִן מְזֶה בְּהַלְכוֹת בְּרַכַּת הַשַּׁחַר בְּפִרְךָ הָרֵאשׁוֹן הַנִּדְפָס כְּבָר. וְעַיִן בְּלִקוּטֵי חֶלֶק א סִימָן נו. וְעַיִן עוֹד בְּשִׁיחוֹת הַר"ן מְעַנִּין גְּדֻלַּת מַעֲלַת הַשֵּׁם שֶׁל כָּל אָדָם. וְעֵקֶר זְכוּרוֹן שְׁמוֹ יִתְבַּרַךְ הוּא בְּאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל שֶׁקְדֻשָּׁתָהּ נִמְשַׁכֶּת מִבֵּית - הַמִּקְדָּשׁ שְׁשֵׁם עֵקֶר זְכוּרוֹן שְׁמוֹ הַמִּיחָד, כִּי אֵין רָשָׁאִין לְהַזְכִּיר שֵׁם הַמִּפְרָשׁ כִּי אִם בְּבֵית - הַמִּקְדָּשׁ כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרוֹנָם לְבָרְכָה. וְכְמוֹ שִׁפְתוֹב, בְּכָל מְקוֹם אֲשֶׁר אֲזַכִּיר אֶת שְׁמִי אָבּוֹא אֵלֶיךָ וּבְרַכְתִּיךָ. וְכִפִּי שֶׁפָּרַשׁ רַש"י שֵׁם, דְּהֵינּוּ בְּבֵית - הַמִּקְדָּשׁ וְזֶה שִׁפְתוֹב, נוֹדַע

ביהודה אל קים בישראל גדול שמו ויהי בשלם סוכו. כי ידיעת אל קותו וממשלתו והגדלת שמו יתברך הוא רק בירושלים ששם הבית - המקדש ששם מזכירין שם המפרש פנ"ל. וזה ידוע שקדשת הבית - המקדש נמשכת בכל גבולי ארץ - ישראל שעד שם גבול הקדשה. ומגבולי ארץ - ישראל ואילך הוא אחיזת הסטרא אחרא שנאחזים בשבעים שרים המושלים בחוץ - לארץ שהם עומדים סביב ארץ - ישראל מגבולי ארץ - ישראל ולחוץ. ועל - כן עקר בחינת שם ה' שהוא בחינת זכרון הוא בארץ - ישראל. וזה שכתוב באברהם כשנכנס לארץ - ישראל ויקרא שם אברהם בשם ה'. וכן בפרשה הקודמת כתיב, ויבן שם מזבח ויקרא בשם השם. כי עקר שם ה' משיגין בארץ - ישראל. ועל - כן על - ידי שזכה אברהם לארץ - ישראל. על - ידי זה זכה שנגדל שמו ונתוסף לו ה על שמו. וכמו שכתוב, לך לך מארצך וכו' אל הארץ וכו' ואברככה ואגדלה שמך. ועל - כן בעת שה' יתברך הגדיל שמו וקרא שמו אברהם. אז הבטיח לו ביותר על ירשת ארץ - ישראל כמב' אר בפרשה שם, ולא יקרא עוד את שמך אברם והיה שמך אברהם וכו'. והקמתי את בריתי וכו'. ונתתי לך ולזרעך את ארץ מגר'ך את ארץ פנען וכו'. כי הא בהא תליא. כי עקר הגדלת השם הוא בארץ - ישראל, כי קדשא בריך הוא וישראל ואורייתא פלא חד ושמו משתף בשמנו. ועל - כן בארץ - ישראל ששם עקר הגדלת שמו יתברך, על - כן נגדל שם שם אברהם. וזהו, ושמת שמו אברהם ומצאת את לבבו וכו' וכרות עמו הברית לתת את ארץ הפנעני וכו'. כי הגדלת השם וארץ - ישראל הם בחינה אחת פנ"ל. כי השם הוא בחינת מלכות פידוע וכמו שכתוב, ויעש דויד שם (כמובא בס' ד לקוטי חלק א) ומלכות הוא בחינת ארץ פידוע, הינו בחינת ארץ - ישראל פנ"ל. כי כמו שהארץ הוא תכלית הגשמיות של כל העולמות, כמו כן בחינת שמו יתברך הוא בחינת תכלית הגשמיות נגד גדלת רוממותו יתברך, כי לית מחשבה תפיסא בה כלל. והוא יתברך למעלה מכל השמות כמובא. רק מצד רחמנותו להיטיב לנבראיו צמצם עצמו בכמה וכמה צמצומים כדי לגלות אל קותו. וכל הצמצומים הם בחינת שמות פידוע שצמצם עצמו כביכול, עד שנתן רשות לקרותו באלו השמות שהם אחדותו יתברך. כי ה' אחד ושמו אחד, אבל אין אנו יודעין ממנו כלל כי אם על - ידי שמו. נמצא, שהשם הוא בחינת מדרגה אחרונה, בחינת מלכות, בחינת ארץ, הינו בחינת ארץ - ישראל. ועל - כן הדר בארץ - ישראל דומה כמו שיש לו אל קי. אבל הדר בחוץ לארץ וכו'. כי עקר התגלות אל קותו הוא על - ידי שמו יתברך שהיא בחינת ארץ - ישראל פנ"ל.

ועקר הדין והמשפט שדין את האדם בר' אש השנה וביום הדין הגדול. העקר הוא שמסתכלין בשמו ששם חקיקים ונכתבים כל מעשי האדם. ועל - כן שואלין את האדם אחר מיתתו אם זוכר את שמו כי בהשם של כל האדם נחקק ונכתב כל מעשיו, כי השם הוא הנפש כמו שכתוב, נפש חיה הוא שמו. ושם בהנפש שהוא שמו שם מגיע כל הפגם או התקון של כל מעשי האדם לטוב או להפך חס ושלום, כי בהשם של כל אדם נגבל כל חיותו וכל ענינו ומהותו. וכפי מעשיו כן מאיר שמו למעלה. וכן נזכר למעלה לטובה. וכן להפך חס ושלום, וזה בחינת מעלת זכרון שמות הצדיקים, כי בהשם הקדוש של כל צדיק וצדיק, בו נכלל כל מהות הצדיק כל צדקתו ותורתו ומעשיו הטובים וכל מעלותיו ומדרגותיו, כי השם הוא נפשו ונשמתו פנ"ל. ועל - כן על - ידי שמזכירין שם הצדיק אנו ממשיכין עלינו קדשתו וזכותו. ועל - ידי זה נזכה גם אנחנו לקדשה וטהרה ולשוב אליו יתברך. למשל כשאנו מזכירין שם התנא רבי שמעון בן יוחאי. בזה השם כלול כל מעשי זה התנא שהיה של' ש עשרה שנים במערה וחבר ספר הז' הר. וכל המעשיות הנזכרים ממנו. כלם כלולים בזה השם הקדוש רבי שמעון בן יוחאי. וכן בשאר שמות הצדיקים.

ובר' אש - השנה נפתח ספר הזכרונות. וזכר כל המעשים עולה לפניו אז, כמו שמתפללין, כי
 זכר כל המעשים לפניך בא וכו'. ועקר זכר כל המעשים הוא השם של כל אחד ואחד שבו נחקק
 כל מעשיו כנ"ל. וכפי המעשים של כל אחד שכמו כן יש לו שם כנ"ל, כמו כן נתגדל ונתקדש שמו
 וזכרו יתברך כי שמו משתף בשמנו כנ"ל. ועל - כן נקרא ר' אש השנה יום הזכרון שהוא בחינת
 שם כנ"ל. וכל זה הוא בחינת ארץ - ישראל כנ"ל, ועוד לאל קי מלין בענין השם שהוא עקר החבור
 והקשר בין עליונים לתחתונים. ועל - ידי השם עקר המשכת החיות ממי החיים לכל הנבראים
 שבעולם. וזה נפש חיה הוא שמו, כי השם הוא החיות והנפש של כל דבר. וכל העולמות נבראו
 בשביל האדם כדי שהוא יקשר אותם לה' יתברך כידוע. ועל - כן תקף כשנברא אדם הביא ה'
 יתברך לפניו כל הנבראים לקרא להם שמות כמב' אר שם במקרא, ויבא אל האדם וכו'. וכל אשר
 יקרא לו האדם וכו' כי על - ידי שידע לקרא להם שמות על - ידי זה היה מקשר כל הדברים
 למעלה לשרשן שהוא שמו יתברך שמשם נמשך החיות לכל הדברים שבעולם על - ידי השם
 שיש להם. ובו ביום פגם אדם הראשון באכילת עץ הדעת טוב ורע. וזה היום היה ר' אש השנה
 כידוע. ועקר הפגם היה בבחינת השם, כי שם כל הפגמים כמו שאנו אומרים, ותמלא כל השמות
 שפגמתי בשמך הגדול. ועל - כן בר' אש השנה שאז אנו צריכין לתקן חטא אדם הראשון שחטא
 אז. על - כן העקר הוא לתקן ולמלאות הפגמים שפגם בשם שהוא בחינת זכרון כנ"ל. ועל - כן
 נקרא ר' אש השנה יום הזכרון. ועקר התקון הוא על - ידי ארץ - ישראל ששם עקר גדלת שמו
 יתברך כנ"ל. כי עקר חטא אדם הראשון היה על - ידי אכילה שאכל מעץ הדעת טוב ורע. ופגם
 האכילה דסטרא אחרא פוגם בהשם ביותר, כי השם הוא החיות והנפש בחינת נפש חיה הוא
 שמו. ועל - ידי האכילה נמשך חיות להאדם כנראה בחוש, כי עקר התקשרות חיות הנפש עם
 הגוף הוא על - ידי האכילה. וכל זה הוא מחמת בחינת השם כי כל דבר יש לו שם ועל - ידי זה
 השם הוא מקבל חיות משמו יתברך. ועל - ידי זה יש לו כח להחיות את האדם ולקשר נפש
 האדם עם גופו. וכשאוכלין בקדשה. אזי ממשיכין נפש וחיות דקדשה שהוא בחינת שם הקדוש.
 ואז נגדל שם ה'. וזה בחינת ואכלתם אכול ושבוע והללתם את שם ה' וכו' ולהפך להפך על - ידי
 אכילה דסטרא אחרא, דהינו אכילה של אסור בחינת אכילת עץ הדעת טוב ורע. על - ידי זה
 פוגמין בהחיות והנפש שהוא השם שמחיה את האדם על - ידי האכילה וכו'. ועקר תקון
 האכילה הוא על - ידי ארץ - ישראל שמשם כל הברכה והשפע וכל המזון נמשך כידוע. ועל - כן
 עקר מצות ברפת המזון הוא לברך ה' יתברך על ארץ - ישראל שנתן לנו, כמו שכתוב, ואכלת
 ושבעת וברכת את ה' אל קיך על הארץ וכו'. כי על - ידי ארץ - ישראל שהוא בחינת שם ה' על -
 ידי זה נתתקן האכילה בקדשה וזוכין לקבל נפש וחיות דקדשה על - ידי אכילתו שהוא בחינת
 תקון שמו שהוא נפשו כנ"ל. ועל - כן בר' אש השנה על - ידי שממשיכין אז קדשת ארץ - ישראל
 כנ"ל, על - ידי זה מגדילין שם ה' וזכרו לנצח כנ"ל שעל - ידי זה מתקנין חטא אדם הראשון
 שחטא אז באכילת עץ הדעת ופגם בבחינת השם, כי ארץ - ישראל הוא עקר תקון האכילה
 דקדשה בחינת הגדלת שמו יתברך כנ"ל. ועל - כן אומרים בר' אש השנה ועשרת ימי תשובה
 יתברך וישתבח וכו'. שמא דקדשא בריך הוא לעלא ולעלא וכו'. כי נתגדל ונתקדש שמו לעלא
 ולעלא שזהו עקר התקון כנ"ל. ועל - כן נקרא יום הזכרון. כי השם הוא בחינת זכרון כנ"ל, ועוד יש
 בענין זה דברים שקשה לבאדם בכתב. יהי שם ה' מברך מעתה ועד עולם.

ז) וזה בחינת שופרות שאומרים בר' אש השנה שהוא גם - כן בחינת ארץ - ישראל, כי שופר
 הוא בחינת קבוץ גלויות, בחינת והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול ויבאו הא בדים בארץ אשור
 והנדחים בארץ מצרים והשתחוו לה' בהר הקדש בירושלים. ועקר קבוץ גלויות הוא לארץ -

ישראל, כמו שכתוב, אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך ה' אל קיר וכו'. והביאך אל הארץ וכו'. וכמו שאנו אומרים אחר פסוקי שופרות תקע בשופר גדול לחרותנו ושא נס לקבץ גליותינו וכו' והביאנו לציון עירך ברנה נמצא שכל ענין שופרות הוא בחינת קבוצ גליות לארץ - ישראל. נמצא שמלכיות וזכרונות ושופרות כלם הם בחינת ארץ - ישראל, כי כל עבודתנו בר'אש השנה לגלות קדשת ארץ - ישראל לזכות לשוב לארץ - ישראל וכו"ל.

ועל - כן כל ענין קדשת ר'אש השנה הוא מצות תקיעת שופר. ועל שם השופר נקרא יום הקדוש הזה בתורה, כמו שכתוב, יום תרועה יהיה לכם. כי שופר הוא בחינת קבוצ גליות לארץ - ישראל. שזה עקר בחינת ר'אש השנה לגלות קדשת ארץ - ישראל שמתגלה דיקא על - ידי קבוצ גליות לתוכה, כי עקר קדשת ארץ - ישראל נמשך על - ידי התורה שממשיכין כנ"ל בהתורה הנ"ל. והעקר כשזוכין להמשיך התורה ברחמים ותחנונים ושיקשר את עצמו עם נפשות השומעים ועם המטה ע"ז לא ישתמש כי אם להכניע הרע שברעים. ואז יש לכל אחד מהשומעים חלק בהתורה שמגלה. ועל - ידי זה בעצמו מתקן נפשותם. ואז זוכה לבוא לארץ - ישראל. וזה הענין לא יהיה בשלמות עד שיבוא משיח צדקנו. כמו שכתוב, ובא לציון ג'אל ולשבי פשע ביעקב. שמשיח יחזיר כל העולם לה' יתברך על - ידי תורתו שימשיך בבחינת הנ"ל.

כי משה הוא משיח שיחזיר ויתקן מה שטעה בתחלה בהפאת הצור שעל - ידי זה לא היה יכול לבוא לארץ - ישראל. ואיתא בז'הר בכמה מקומות שמשה צריך לתקן מה שפגם על - ידי שקרב את הערב רב. שעל זה נאמר לו לך רד. ובאמת מב'אר למבין בז'הר ובכמה מקומות. שכל מה שפגם משה בהפאת הצור הכל נמשך לו רק על - ידי שקרב את הערב רב. וכל החטאים וכל הצרות שעברו על ישראל הכל היה על - ידי זה על - ידי שקרב את הערב רב שהחטאו את ישראל בחטא העגל שזה גרם חרבן בית - המקדש וכל הצרות וכל הפקידות שבאין על ישראל חס ושלום, הכל על - ידי זה כידוע. וזה בעצמו גרם שטעה משה בהפאת הצור. נמצא שפגם שקרב את הערב רב ופגם הפאת הצור תלויים זה בזה. וכל זה מב'אר על - פי התורה הנ"ל. כי משה רבנו בודאי היתה כונתו לטובה מה שקרב את הערב רב, כי רצה שיתדבקו גרים בשכינה, כפי שפרש רש"י בפסוק, כי שחת עמך. וכל הפגם שלו היה בבחינת הנ"ל, דהינו פגם הפאת הצור. שהוא מה שהשתמש עם מטה עזו בשביל המשכת התורה. ולא המשיך התורה על - ידי רחמים ותחנונים. ועם מטה עזו לא היה צריך להשתמש רק כדי להכניע הרע שברעים. ואם היה עושה כן. היה עולה בידו. מה שרצה לקרב רשעים רחוקים כאלו, דהינו נשמת הערב רב. כי באמת מובן בדברי רבנו זכרוננו לברכה במקום אחר שמי שרוצה לקרב רשעים ומרחקים לעבודתו יתברך יש עליו סכנות גדולות מאד בלי שעור. וצריך לזה כמה תחבולות בלי שעור עד שיזכה לפעל פעלתו בשלמות ועל - כן אפלו משה רבנו אדון כל הנביאים שנתן לנו את התורה וקרבנו לעבודתו יתברך ורק הוא פתח לנו אור הדעת לידע כי ה' הוא האל קים. וכל אשר עשה עמנו וכו' וכו'. אף - על - פי - כן בענין התקרבות הערב רב לא עלתה בידו עד שגרמו חטא העגל ושבירת הלוחות וכו'. ועקר הטעות היתה בבחינת הנ"ל כי צריכין להמשיך תורה ברחמים ותחנונים דיקא ועם כ"ח מטה עזו שיש לו ממעשים טובים שלו לא ישתמש כי אם כדי להכניע הרע שברעים ובשעת תפלתו כשמתפלל ברחמים ותחנונים הוא צריך לקשר עצמו עם נפשות השומעים וכו' כנ"ל. ואז נתתקן הכל בשלמות וזוכה לבוא לארץ - ישראל כנ"ל. כי על - ידי שלא השתמש עם מטה עזו בשביל המשכת תורה, על - ידי זה היה לו כ"ח עם מטה עזו להכניע הרע שבעדה ולא די שהכניע הרע שלהם אף גם הוסיף לתקן אלו הנפשות בתקון נפלא ונורא על - ידי שהתקשר

עמָהם בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה. שְׁעַל - יְדֵי זֶה יֵשׁ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד חֵלֶק בְּהַתּוֹרָה כְּמוֹ שְׁמֵב אֶר שָׁם, שְׁעַל - יְדֵי זֶה הֵם מִתְתַּקְּנִים בְּיוֹתֵר. וְאִז חוֹזְרִים בְּתַשׁוּבָה כָּלֵם וְזוֹכֵה לְבוֹא עִמָּהֶם לְאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל שְׁשֵׁם עֵקֶר עֲבוֹדַת ה' יִתְבַּרְךָ. וְשֵׁם צְרִיכִין לְהִתְקַבֵּץ כָּל הַרְחוֹקִים וְהַנִּדְחִים בְּבַחֲנִינֵת אִם יִהְיֶה נִדְחָךְ וְכוּ' וְהַבִּיאֲךָ אֶל הָאֶרֶץ וְכוּ' כַּנִּל. וְאִז כְּשֶׁמִּמְשִׁיךְ הַתּוֹרָה בְּרַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים בְּהַתְּקַשְׁרוֹת נִפְשׁוֹת הַשׁוֹמְעִים. וְעוֹמֵד כְּרֵשׁ וְכַאֲבִיוֹן לִפְנֵי ה' יִתְבַּרְךָ. אִם יִתֵּן ה' יִתְבַּרְךָ יִתֵּן וְאִם לֹא לֹא. וְאִינוּ לוֹקֵחַ הַתּוֹרָה בְּכַח וּבֶאֱנוֹס. אֲזִי עַל - יְדֵי אֵלֹהֵי הַרְחָמִים וְהַתְּחַנּוּנִים הוּא יְכוֹל לְקַרֵּב גַּם אֶת הַמְּרַחֲקִים בְּיוֹתֵר שֶׁהֵם בַּחֲנִינֵת נִשְׁמַת עַרְב רֵב שְׁגַם הֵם צְרִיכִין תְּקוּן כִּי לֹא יִדַּח מִמֶּנּוּ נִדְחָ וְסוּף כָּל סוּף בּוֹדְאֵי יִתְתַּקְּנוּ כָּלֵם. אֲבָל אֵי אֶפְשָׁר לְקַרְבָּם וְלִהְיוֹתֵם לְתוֹךְ הַתּוֹרָה בְּכַח וּבֶאֱנוֹס כִּי אִם בְּרַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים. כִּי יֵשׁ רְשָׁעִים שֶׁהֵם מְשַׁקְעִים בְּתַאוּוֹתֵם וּבְמַחְשְׁבוֹתֵם הַרְעוֹת כָּל כָּךְ. וְהֵם רְחוֹקִים כָּל כָּךְ עַד שֶׁאֵי אֶפְשָׁר בְּשׁוּם שְׂכָל וּבְשׁוּם כַּח לְקַרְבָּם לֵה' יִתְבַּרְךָ וְאֵי אֶפְשָׁר לְקַרְבָּם כִּי אִם עַל - יְדֵי רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים שֶׁהוּא בַּחֲנִינֵת אֲרִיכַת אֲפִים, כִּי ה' יִתְבַּרְךָ מֵאֲרִיךְ אֶפְ לְרְשָׁעִים כְּדֵי שִׁיִּשׁוּבוּ. וְצָרִיךְ הַצְּדִיק שִׁי אַחַז גַּם - כֵּן בְּבַחֲנִינָה זֹו שֶׁל אֲרִיכַת אֲפִים. וּבְבַחֲנִינָה זֹו שֶׁל אֲרִיכַת אֲפִים שֶׁל הַצְּדִיק כְּלוּל מֵהַ שְׁצָרִיךְ הַצְּדִיק שֶׁל אֵי יִהְיֶה דוֹחֵק אֶת הַשְּׁעָה בְּשׁוּם דְּבָר, רַק יֵאָרֵךְ אֲפֹו עַל כָּל דְּבָר וְיִמְתִּין הַרְבֵּה לְרַחֲמֵי הַמְּרַבִּים בְּלִי שְׁעוֹר, כִּי אֶפְ - עַל - פִּי שְׁפֹנֵנֵת הַצְּדִיק בּוֹדְאֵי לְטוֹבָה שְׁרוּצָה רַק לְמַלְאוֹת רְצוֹן ה' יִתְבַּרְךָ. וּמִחֲמַת זֶה הוּא בְּהוֹל מְאֹד בְּהַדְּבָר שְׁחָפֵץ. מִחֲמַת שִׁיִּדְעַע שֶׁהוּא רְצוֹנוֹ יִתְבַּרְךָ אֶפְ - עַל - פִּי - כֵּן אֲסוּר לְדַחֵק אֶת הַשְּׁעָה, כִּי צְרִיכִין לְהִיּוֹת בְּקִי בְּעִנְיָן זֶה מְאֹד שֶׁזֶהוּ בַּחֲנִינֵת בְּקִי בְּרְצוֹא וְשׁוֹב, כִּי צְרִיכִין לְרוּץ מְאֹד מְאֹד לְעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ יִתְבַּרְךָ. אֲבָל אֶפְ - עַל - פִּי - כֵּן צָרִיךְ שִׁיִּהְיֶה לוֹ אֲרִיכַת אֲפִים לְבָלִי לְדַחֵק אֶת הַשְּׁעָה רַק יִמְתִּין לִישׁוּעַת ה'. וּבְפֶרֶט בְּעִנְיָן הַתְּקַרְבוֹת רְחוֹקִים כְּאֵלֹהֵי שֶׁה' יִתְבַּרְךָ בְּעַצְמוֹ כְּבִיכּוֹל, צָרִיךְ לְחַשֵּׁב מַחְשְׁבוֹת וְתַחֲבּוּלוֹת אֵיךְ לְקַרְבָּם, כְּמוֹ שְׁכָתוּב, וְחִשַּׁב מַחְשְׁבוֹת לְבַלְתִּי יִדַּח מִמֶּנּוּ נִדְחָ (שְׁמוּאֵל ב יד) וּמֵאַחֵר שֶׁה' יִתְבַּרְךָ צָרִיךְ לְחַשֵּׁב מַחְשְׁבוֹת עַל זֶה. בּוֹדְאֵי אֵינן הַדְּבָר בָּא בְּנִקְלָה. וְכָל עִנְיָן הַשְּׁגִיאוֹת שֶׁל מִשֶּׁה רַבְנוּ בְּמָה שְׁקַרְבַּת הָעַרְב רַב וּבַהֲפֹאֵת הַצּוֹר. הַכֹּל הִיָּה בְּזֶה. כִּי מִחֲמַת שְׂכָל יִמְיוֹ הִיָּה מִשְׁתּוֹקֵק מְאֹד רַק לְמַלְאוֹת רְצוֹן ה' יִתְבַּרְךָ וְהַשְּׁלִיךְ נִפְשׁוֹ מִנְּגֵד וּמִסָּר נִפְשׁוֹ רַק בְּשִׁבִיל נִפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל. וְהִיָּה חֲפֵץ מְאֹד לְקַרֵּב כָּל הָעוֹלָם לֵה' יִתְבַּרְךָ וְכִמוֹ שֶׁאֵיִתָּא בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא, וּבְגִין דְּכָל יוֹמֵךְ וְכוּ', עֵינן שָׁם מְבֹאֵר שֶׁשֶׁמֶשׁ כָּל יְמֵי הִיָּה חוֹשֵׁב שָׁאֵם הִיָּה אֶפְשָׁר לוֹ לְהַשִּׁיב כָּל הָעוֹלָם לֵה' יִתְבַּרְךָ. הִיָּה מִשְׁתַּדֵּל בְּכָל כַּח לְהַשִּׁיבָם. וּמִחֲמַת זֶה רָצָה לְעֲשׂוֹת הַדְּבָר בְּחִפְזוֹן גְּדוֹל וְקִבֵּל אֶת הָעַרְב רַב בְּשַׁעַת חִפְזוֹן בְּעַת שִׁיִּצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם בְּחִפְזוֹן. וּבְאֶמְת לְקַרֵּב רְשָׁעִים כְּאֵלֹהֵי דְהֵינוּ בַּחֲנִינֵת עַרְב רַב צְרִיכִין מְתִינוֹת גְּדוֹל כַּנִּל. וְזֶה גַּרְם שְׁטַעַה בְּהַפְּאֵת הַצּוֹר כַּנִּל, כִּי הַכֹּל אֶחָד כַּנִּל, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְקַרֵּב רְחוֹקִים כְּאֵלֹהֵי כִי אִם כְּשִׁישׁ לוֹ בַּחֲנִינֵת אֲרִיכַת אֲפִים שֶׁהוּא בַּחֲנִינֵת הַנִּל. דְּהֵינוּ שֶׁל אֵי יִדַּחֵק אֶת הַשְּׁעָה בְּשׁוּם דְּבָר וְיִתְפַּלֵּל קִדָּם הַדְּרוֹשׁ בְּרַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים בְּהַתְּקַשְׁרוֹת נִפְשׁוֹת הַשׁוֹמְעִים. וְאִז יֵשׁ כַּח לְמַטָּה עֲזוֹ לְהַכְנִיעַ הַרַע שְׁבָרְעִים מֵאַחֵר שֶׁל אֵי הַשְּׁתַּמְשׁ עִמוֹ בְּשִׁבִיל הַמְּשַׁכַּת הַתּוֹרָה כַּנִּל. וְאֲזִי אֶפְ - עַל - פִּי שְׁנִמְצָאִים רְשָׁעִים רְחוֹקִים כָּל כָּךְ שֶׁאֵי אֶפְשָׁר לְהַכְנִיעַ הַרַע שְׁבָהֶם עִם מַטָּה עֲזוֹ. אֶפְ - עַל - פִּי - כֵּן יְכוֹל לְקַרְבָּם עַל - יְדֵי רַבּוֹי הַרְחָמִים וְהַתְּחַנּוּנִים שֶׁהַרְבֵּה לִפְנֵי ה' יִתְבַּרְךָ, כִּי יְכוֹל לְעוֹרֵר רַחֲמִים כְּאֵלֹהֵי עַד שִׁיִּמְשַׁכּוּ רַחֲמִים וְחִסְדִּים גַּם עַל רְחוֹקִים כְּאֵלֹהֵי לְקַרְבָּם לֵה' יִתְבַּרְךָ. וְאִם אֶפְ - עַל - פִּי - כֵּן אֵי אֶפְשָׁר לְפַעֵל עֵתָה לְקַרְבָּם. הַהֲכָרַח לְהַמְתִּין עוֹד אוֹלֵי יוֹכֵל לְפַעֵל בְּקִשְׁתּוֹ בְּפַעַם אַחֲרַת כְּשִׁיִּחְזַר לְהַמְשִׁיךְ תּוֹרָה בְּדֶרֶךְ הַנִּל וְאִם גַּם אִז לֹא יִפְעַל, יִמְתִּין עוֹד. וְאֲזִי בְּדֶרֶךְ זֶה הוּא יְקַרֵּב בְּכָל פַּעַם מְעַט מְעַט אֶת הַרְחוֹקִים בְּיוֹתֵר עַד שְׁסוּף כָּל סוּף יְקַרֵּב כָּלֵם.

אבל כשהוא דוחק את השעה אזי הם יכולים להורידו ממדרגתו חס ושלום. נמצא, שקבוץ נדחים ואובדים, דהינו לקרב רחוקים הוא כפי התורה שממשיך, דהינו כשממשיך התורה ברחמים ותחנונים אזי יכול לקרב כל הרחוקים לה' יתברך. ועל - כן קבוץ כל הנדחים הוא לארץ - ישראל כנ"ל, כי עקר קבוצם ותקונם הוא על - ידי התורה הנ"ל שנמשכת ברחמים ותחנונים שעל - ידי זה זוכין לארץ - ישראל כנ"ל, כי עקר התקון הוא בארץ - ישראל ששם עקר העלייה של כל הנפשות, כמו שאמר רבנו זכרוננו לברכה בתחלת התורה הנ"ל. שמי שרוצה להיות איש ישראלי, דהינו שיעלה מדרגא לדרגא אי אפשר כי אם על - ידי ארץ - ישראל. ועל - כן נתנה התורה בקול שופר. וכן מזכירין בר' אש השנה בפסוקי שופרות כל ענין מתן תורה, כי קול שופר שהוא בחינת קבוץ הנדחים, דהינו להחזיר כל הרחוקים לה' יתברך, זה זוכין על - ידי התורה שממשיכין כנ"ל. שעל - ידי זה זוכין לארץ - ישראל ששם עקר הקבוץ והתקון של כל הנדחים והאובדים. בבחינת והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול ובאו האבדים וכו' והנדחים וכו' והשתחוו לה' בהר הקדש בירושלים וכו"ל. נמצא בר' אש השנה יום תרועה אז מגלין קדשת ארץ - ישראל על - ידי השופר שתוקעין שהוא בחינת מתן תורה, דהינו התורה שממשיכין אז ברחמים ותחנונים שמרבין בימים אלו כנ"ל, שעל - ידי המשכת התורה בבחינה זו, על - ידי זה זוכין לארץ - ישראל כנ"ל שזהו עקר בחינת ר' אש השנה להמשיך קדשת ארץ - ישראל שהוא בחינת מלכות דקדשה שעוסקין לנסרה ולבנותה בר' אש השנה וכו"ל. כי עקר קדשת ארץ - ישראל נמשך מר' אש השנה בבחינת תמיד עיני ה' אל קיר בה מראשית השנה ועד אחרית השנה הנאמר בארץ - ישראל. ודרשו רבותינו זכרונם לברכה, בר' אש השנה נדון מה יהא בסופה. שבר' אש השנה נמשך עיני השגחתו יתברך על ארץ - ישראל על כל השנה כלה שזהו עקר קדשת ארץ - ישראל, כי עקר קדשתה על - ידי עיני ה' כמב' אר במקום אחר וכו"ל.

(ח) וזה בחינת עשרת ימי תשובה מר' אש השנה עד יום כפור. שבהם ננסרת ונבנית המלכות כמב' אר בכפונות, הינו כי באלו העשרה ימים עוסקין בתשובה ומרבין ברחמים ותחנונים ועל - ידי זה נמשכין מ' חין בכל יום שהם בחינת חדושי תורה שעל - ידי זה נבנית בחינת קדשת ארץ - ישראל שהיא בחינת מלכות כנ"ל. ועל - כן הם עשרה ימים כנגד עשר קדשות שארץ - ישראל מקדשת בהן כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה במשנה.

ועתה מב' אר ומובן מא' ד לעין כל משכיל. כניסת הכ' הן גדול ביום הכפורים לבית קדשי קדשים, כי קדשי קדשים היא קדשה העשירית של ארץ - ישראל העליונה על כל הקדשות, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה שם במשנה, קדשי קדשים מקדש ממנו שאין נכנס לשם אלא כ' הן גדול ביום הכפורים. כי בר' אש השנה מתחילין לבנות ולגלות קדשת ארץ - ישראל ובכל עשרת ימי תשובה זוכין לכל העשרה קדשות שארץ - ישראל מקדשת בהן עד שביום הכפורים ביום העשירי זוכין לקדשה העליונה שהיא בחינת קדשי קדשים ועל - כן אז דיקא הכ' הן הגדול נכנס לשם כי אז זוכין לקדשה עליונה זאת כנ"ל.

(ט) וזה בחינת סכה וארבעה מינים, כי אז בסכות זוכין לכב' ש ארץ - ישראל על - ידי הארבעה מינים שהם בחינת מאנא קרבא כמו שאיתא בז' הר הקדוש. כי בר' אש השנה ועשרת ימי תשובה ממשיכין תורה על - ידי התשובה ורחמים ותחנונים, כי עקר המשכת התורה על - ידי התשובה, דהינו שמעלין נפשות הרחוקים ומקרבין אותם לה' יתברך, כמו שכתוב בהתורה אשרי העם (בסימן יג) וכמובן בהתורה הזאת שעקר המשכת התורה כפי רבוי הנפשות שעומדים בשעת הדרוש שהצדיק מכניע הרע שלהם על - ידי המטה ע'ז שלו ומקשר עצמו עם נפשותם בשעת

התפלה שעל - ידי זה הוא ממשיך תורה הרבה כפי רבוי הנפשות, שכמו כן מתרבה הקדשה למעלה וכו' כנ"ל. נמצא, שעקר המשכת התורה על - ידי הנפשות שמכניע הרע שלהם, דהינו שמחזירים בתשובה. וזהו בחינת ראש השנה ועשרת ימי תשובה עד יום כפור שאז הם ימי תשובה ומרבין ברחמים ותחנונים שעל - ידי זה נכנע הרע שבעדה ומרבים בתפלה ורחמים ותחנונים וכל ישראל מתקשרים יחד אז. שעל - ידי זה נמשך רבוי התורה בכל פעם. ועקר ההתחלה הוא בר'אש השנה שאז עקר העבודה והיגיעה לחת'ר ולחפ'ר ולפת'ח הבאר, דהינו הצור. בבחינת ודברת אל הסלע ונתן מימיו, דהינו מימי התורה. ועל - כן בר'אש השנה הוא בחינת חפירת הבארות שחפרו האבות כמו בן בר. וכן קורין בר'אש השנה מענין הבארות של אברהם שהוא היה הראשון לחפ'ר בארות, כמו שאיתא שם, והוכיח אברהם את אבימלך על אודות באר המים וכו'. וכתוב, בעבור תהיה לי לעדה כי חפרתי את הבאר הזאת. כי עקר בחינת ראש השנה להמשיך מימי התורה מהבאר והסלע הנ"ל ברחמים ותחנונים שעל - ידי זה זוכין לארץ - ישראל שכל זה התחיל אברהם אבינו לעס'ק בזה. כי הוא הראשון שגלה קדשת קדשת ארץ - ישראל כמו שאיתא בן הר תקיל בתיקלא עד דאתגלי לה וכמב'אר בתורה בכמה פרשיות שאברהם הוא הראשון שה' יתברך גלה לו מעלת ארץ - ישראל והבטיחו בכמה הבטחות לתת לזרעו את הארץ הקדושה הזאת. ועל - כן מחמת שאברהם היה הראשון שהשיג וזכה לקדשת ארץ - ישראל, על - כן היה עוסק לחפ'ר בארות שעל - ידי זה היה חופר באר העליון להמשיך מימי התורה שעל - ידי זה זוכין לארץ - ישראל כנ"ל. ומחמת שבר'אש השנה מתחילין לעס'ק בתקוה זה, על - כן אז עקר העבודה והיגיעה ואז עקר הקבוץ אל הצדיק, כי כל התחלות קשות. ואז צריכין יגיעה גדולה עד שפותחין את הבאר להמשיך משם מימי התורה. ועל - כן צריכין אז להתקבץ יחד אצל הצדיק ולהרבות ברחמים ותחנונים ולתק'ע בשופר וכמה תקונים שעושין אז באמירת מלכיות וזכרונות ושופרות וכו'. הכל כדי להתחיל לפת'ח הבאר כדי להמשיך מימי התורה כדי לזכות על - ידי זה לארץ - ישראל. אבל אחר ראש השנה אז בנקל ממשיכין בכל יום בחינת מ'חין, דהינו חדושין הנמשכין מהבאר הנ"ל שעל - ידי זה נבנה בכל יום בחינת קדשת ארץ - ישראל ביותר. שזה בחינת כל העשר קדשות שממשיכין בכל עשרת ימי תשובה כנ"ל. עד שביום הכפורים נכנסין לבית ק'דש קדשים שהוא קדשה העשירית העליונה. ואז נתתקנין כל הנפשות, כי אז הוא יום הכפורים שמוחלין כל עוונותיהם. ועל - כן אז נמשכת התורה בשפע גדול בבחינת פתח צור ויזובו מים. וזהו בחינת הלווחות שנתנו ביום הכפורים, כי אז ממשיכין התורה בשפע גדול שעל - ידי זה זוכין לקדשה העליונה של ארץ - ישראל שהוא ק'דש קדשים כנ"ל, כי בבית ק'דש קדשים שם הוא מקור המעין של באר התורה בבחינת ומעין מבית ה' יצא, דהינו מבית ק'דש קדשים כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה.

(י) וזה בחינת סכות שעושין אחר ראש השנה ויום הכפורים, כי עכשו בסכות אנו זוכין לכב'ש ארץ - ישראל, כי בר'אש השנה ועשרת ימי תשובה ויום הכפורים על - ידי תורה שהמשכנו אז על - ידי תשובה ותפלה, על - ידי זה נבנה ונתגלה בחינת קדשת ארץ - ישראל. ועכשו אנו צריכין לכנ'ס לארץ - ישראל. וזה עוסקין בסכות ללח'ם עם המונעים שהם מוציאי דבת הארץ רעה כדי לזכות לכנ'ס לארץ - ישראל שהוא בחינת מלכות ביום שמיני עצרת שאז עקר שלמות המלכות שזוכין ליחד בחינת מלכות עם דודה שזה בחינת שלמות קדשת ארץ - ישראל שהיא בחינת מלכות כנ"ל.

כי ספה היא בחינת הדרך לארץ - ישראל, כי ספה היא בחינת ענני כבוד. וענני כבוד הם בחינת הדרך לארץ - ישראל, כמו שכתוב, וה' ה' לך לפניך יומם בעמוד ענן לנח'תם הדרך וכו'. וכל הדרך של ישראל שהלכו אז הכל היה לילך לארץ - ישראל שזה היה עקר יציאת מצרים. כדי לתת להם את הארץ, דהינו ארץ - ישראל, כמב'אר בתורה פעמים אין מספר. וזה בחינת ספה שהיא בחינת ענני כבוד שהיו מוליכים את ישראל בדרך הנכון כדי לבוא לארץ - ישראל, כי העננים היו מ'שרין להם הדרך והיו הורגין נחשים ועקרבים ומכניעין את השונא הגדול שהוא עמלק שלא יהיה לו שליטה וכ'ח לבוא להלחם עמ'הם מחמת הענני כבוד. כמו'כן בפרוש רש"י על פסוק וישמע הכנעני מלך ערד וכו'. שכל זה הוא בחינת המונעים שיש בדרך הליכה שהולכין לארץ - ישראל שאלו המונעים הם בחינת נחשים ועקרבים בחינת עמלק שמכניעין אותם על - ידי ענני הכבוד שזהו בחינת ספה.

יא) וזה בחינת ארבעה מינים שנוטלין בסכות. שהם בחינת מאנא קרבא כמו שאיתא בז'הר הקדוש מאן נצח? מאן דאחיד מאנא קרבא בידוי. זה בחינת מה שמב'אר שם בהתורה הנ"ל שעל - ידי חדושי תורה שממשיכין על - ידי זה מקבלין מלאכים הנבראים מאלו החדושי תורה. הם מקבלין כ'ח מאדום שממנה על חרב לענ'ש את הרשעים המונעים מוציאי דבת הארץ רעה בחרבא וקטלא וכו'. או בבחינה אחרת כפי החדושי תורה כפי רבות הקדשה על - ידי רבוי הנפשות וכו'. וזה בחינת ארבעה מינים שהם בחינת מאנא קרבא, הינו בחינת הכ'ח שמקבלין מאדום שממנה על חרב שמקבלין כ'ח ממנו להכניע המונעים מארץ - ישראל שזה בחינת ארבעה מינים שהם מאנא קרבא שבהם אנו לוחמים את אויבינו ומכניעים את כל המונעים מארץ - ישראל שהוא בחינת ספה בחינת סכת שלם, כמו שכתוב ויהי בשלם סוכו וכו'. כי עקר קדשת ארץ - ישראל נמשך מירושלים ובית - המקדש שנקראין סכת שלם. וזה שאיתא בז'הר הקדוש שהארבעה מינים מורים שאנו נצחנו המלחמה בר'אש השנה ויום - כפור, כמו שאיתא מאן נצח מאן דאחיד מנא קרבי בידוי. כי עקר נצחון המלחמה הוא בר'אש השנה שאז מתחילין להמשיך התורה בקבוץ וכו'. וכפי התורה שממשיכין אז כן מנצחין המלחמה לב'א לארץ - ישראל, כי כפי התורה כמו כן מקבלין המלאכים כ'ח מאדום להכניע המונעים מארץ - ישראל בחרבא וקטלא. ועל - כן כשאנו זוכין בסכות לט'ל הארבעה מינים שהם בחינת כלי זין מאנא קרבא. בזה אנו מורים שנצחנו המלחמה בר'אש השנה שזכינו אז להמשיך תורה כתיקונו כנ"ל שעל - ידי זה זכינו למאנא קרבא. לנצח ולהכניע המונעים מארץ - ישראל כנ"ל. כי עקר נצחון המלחמה הוא לבוא לארץ - ישראל כנ"ל. ועל - כן עקר הארבעה מינים הוא האתרוג שהוא בחינת מלכות בחינת ארץ - ישראל. והלולב ומיניו הם בחינת כלי זין שבהם מכניעין המונעים וזוכין לבוא לארץ - ישראל שהוא בחינת האתרוג שהוא בחינת כלי זין שבהם מכניעין המונעים וזוכין לבוא לארץ - ישראל בחינת ארץ - ישראל, ועל - כן צריך שיהיה האתרוג נקי בל'א שום מום וחסרון בבחינת ימים אין ב'ך, הינו כי אנו צריכין להכניע ולבער כל מוציאי דבת הארץ רעה שהם מטילין חס ושלום, מום ופגם בארץ - ישראל שהוא בחינת אתרוג. ועל - ידי זה שאנו נוטלין אתרוג מהדר בלי שום מום וחסרון, על - ידי זה נתגלה הדור וי'פי של קדשת ארץ - ישראל שהוא בחינת אתרוג בלי שום מום וחסרון בחינת ל'א תחסר כ'ל בה. כי נכנעין כל מוציאי דבת הארץ ונתבטלין כל המומים והחסרונות שרוצים להטיל בארץ - ישראל חס ושלום.

יב) וזה בחינת הלולב שהוא עקר המרמז על בחינת כלי זין שאוחז הצדיק, כי לולב הוא בחינת צדיק כתימר יפרח. וצדיק מאן דנטיר ברית שהוא בחינת חגור חרבך על ירך. כי עקר הכלי

זין שזוכה הצדיק לקבל על - ידי התורה להכניע המונעים מארץ - ישראל. כל זה זוכה כפי תקון הברית כמוכן בהתורה הנ"ל, עין שם מה שמבאר על פסוק אתה ידעת את כל התלאה וכו'. 'אתה ידעת דיקא וכו'. ובפרט גלות מצרים שהיה על פגם הברית וכו', עין שם היטב. ומוכן שם שהכל תלוי בתקון הברית וזה בחינת לולב בחינת צדיק כתמר יפרח, בחינת חרב פיפיות, בחינת חגור חרבך על ירך שזוכה הצדיק על - ידי תקון הברית להמשיך תורה בבחינת הנ"ל עד שזוכה לקבל הכלי זין בסכות שהם בחינת לולב כדי להכניע על - ידי זה המונעים מארץ - ישראל כנ"ל. ועל - כן אוגדין עם הלולב הדס וערבי נחל. ערבי נחל זה בחינת רשעים ופושעי ישראל כמובא, הינו מה שהצדיק מקשר את עצמו עם כל הרשעים כדי להכניע הרע שלהם ולהחזירם בתשובה שעל - ידי זה דיקא ממשיך תורה הרבה בשפע גדול בבחינת פתח צור ויזובו מים. כי כפי רבוי הנפשות שזוכה לתקן שעל - ידי זה נתרבה הקדשה למעלה, כמו כן הוא ממשיך תורה הרבה בשפע גדול. ועל - כן הערבה גדלה על המים זה רמז שתקון הערבות שהם בחינת הרשעים הוא על - ידי שפכי כמים לברך נכח פני ה', הינו על - ידי רבוי רחמים ותחנונים שעל - ידי זה זוכה הצדיק להמשיך תורה הרבה שהוא בחינת מים כנ"ל.

וזהו בחינת הדס שריחו טוב ונפלא וטעמו מר. זה בחינת הנשמה שסובלת מרירות על שעבוד התורה שממנה נמשכין כל באורי התורה והנשמה הוא בחינת ריח, כמובא בדברי רבנו זכרוננו לברכה כמה פעמים. כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, איזה דבר שהנשמה נהנה ממנו ולא הגוף? זה הריח. ועל - כן טעמו מר זה רמז על המרירות שסובלת הנשמה על שעבוד התורה בחינת פת במלח תאכל וכו' וממאסת בכל הטעמים והתענוגים של זה העולם. ואין חיותה אלא מהריח שהוא חיות הנשמה. ועל - כן ההדס משלש על שם התורה שנמשך משם שהיא משלשת בכל בחינותיה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, בריך רחמנא דיהיב לן אורן תליתאה וכו'. נמצא, שלולב והדס וערבה מרמז שהצדיק ממשיך ומקבל כלי זין להכניע המונעים מארץ - ישראל על - ידי התורה שממשיך מהנשמה שהוא בחינת הדס משלש שמקבל משם מימי התורה על - ידי ערבי נחל דיקא על - ידי הרשעים שמחזירם בתשובה ומקשר את עצמו עמם בשעת תפלתו קדם הדרוש ששופך כמים לבו נכח פני ה'. שעל - ידי זה נמשכין מימי התורה בשפע גדול בבחינת פתח צור ויזובו מים. שכל זה הוא בחינת האתרוג שמחברין עם השלש מינים. כי העקר לבוא לארץ - ישראל שהוא בחינת האתרוג כנ"ל.

וזה בחינת הנענועים שהפונה לעורר המ"ח כדי להמשיך המ"חין אל האתרוג כמבאר בכפונות, הינו שצריכין לעורר כ"ח הצדיק שתקן את הדעת והמ"ח על - ידי קדשת הברית שעל - ידי זה זוכה להמשיך חדושי תורה, שעל - ידי זה דיקא זוכין לבוא לארץ - ישראל, דהינו לקבל כ"ח מאדום להכניע המונעים. שזהו בחינת אתה ידעת וכו' וכנ"ל. ועל - כן צריכין לנענע בארבעה מינים לעורר המ"ח והדעת, כי כבישת ארץ - ישראל הוא כפי תקון הדעת שזוכה הצדיק וכנ"ל.

נמצא שבסכות מקבלין כ"ח מאדום בעצמו להכניע המונעים מארץ - ישראל. ואז כל האמות נותנין כ"ח משפטיהם להכניע את כל העוברים על דת תורה הקדושה ואת כל המונעים מארץ - ישראל כמבאר בהתורה הנ"ל על פסוק, על - כן יצא משפט מעקל ועל - כן נקרא סכת שלם. כי אז יש לנו שלום עם כל האמות אשר הר'אש שלהם הוא אדום, כי ממנו בעצמו מקבלין כ"ח לענין המונעים בחרבא וקטלא או על - ידי משפטי האמות כנ"ל. ועל - כן מקריבין אז שבועים פרים בשביל השבועים אמות, כי אנו צריכין אז לקבל כ"ח מהם להעמיד הדת על תלה. על - כן

צריכין להקריב קרבנות עליהם. ועל - ידי הקרבנות מבררין הטוב הנעלם בהם שהוא בחינת משפט דקדושה שנפל ביניהם, כי הם מחזירין המשפט אצלנו על - ידי שנותנין ת קף להכניע המונעין מארץ - ישראל ומכל הדברים שבקדושה ולהעמיד הדת הקדוש על תלה כנ"ל.

יג) וזה בחינת השבעה אושפזין שהם השבעה רועים שנכנסין בספה. כי עקר קדשת ארץ - ישראל נמשכת על - ידי שבעה צדיקים אלו שעל ידם זכינו לארץ - ישראל, כי הראשון הוא אברהם שהוא התחיל לגלות קדשת ארץ - ישראל כי הוא הראשון שה' יתברך אמר לו לך לך מארצך וכו' אל הארץ וכו'. שגלה לו ה' יתברך שיש ארץ שהיא מקדשת מכל הארצות. שמי שרוצה להפיר אותו יתברך ולדבק בו יתברך צריך לילך ולבוא לשם. ולהניח ארצו ומולדתו ובית אביו לילך אל הארץ הקדושה הזאת הוא ארץ - ישראל ואחר כך הבטיחו ה' יתברך לתת לזרעו שהם בני ישראל את הארץ הקדושה והטובה הזאת. וכן יצחק ויעקב לכלם הבטיח על ירשת ארץ - ישראל אשר על - ידי הבטחה הזאת יצאנו ממצרים ובאנו לארץ - ישראל כמב' אר בתורה. וארא אל אברהם וכו'. וגם הקימתי את בריתי אתם לתת להם את הארץ וכו' וכן בכמה מקומות. ומשה ואהרן הם שהוציאו אותנו ממצרים שעל - ידי זה זכינו לבוא לארץ - ישראל, כי עקר יציאת מצרים היה לבוא לארץ - ישראל כנ"ל. ויוסף חבב ארץ - ישראל והשביע את בני ישראל להעלות עצמותיו לארץ - ישראל שבזה היה תלוי גאלת מצרים כמו שאיתא בז' הר וכמב' אר מזה במקום אחר. ועקר כבישת ארץ - ישראל בשלמות היה על - ידי דוד המלך שנלחם מלחמת ה' וזכה לכב' ש ארץ - ישראל בשלמות, כי עליו נאמר וישבתם בארץ וכו' והניח לכם מכל א' ביכם מסביב וישבתם לבטח. והיה המקום אשר יבחר ה' וכו' וכמו שפרש רש"י שם. ואין זה אלא בימי דוד ושל' מה.

נמצא שכל השבעה צדיקים האלו שהם השבעה רועים. על ידם נתגלה קדשת ארץ - ישראל. ועל - כן נכנסין השבעה רועים בספה, כי בכ' חם אנו זוכים לבוא לארץ - ישראל וכנ"ל. וכל זה אנו עוסקים בשבעת ימי הסכות עד יום השביעי שהוא הושענא רבה שאז הוא בחינת דוד כידוע. כי אז זוכין לכב' ש ארץ - ישראל בשלמות שזה לא זכה רק דוד שאז נתקיים, והניח ה' לכם וכו'. וישבתם לבטח וכו' כנ"ל. ועל - כן נקראת הספה על שם דוד, כמו שכתוב, ביום ההוא אקים את סכת דוד הנ' פ'לת. כי עקר הספה הוא בחינת כבישת ארץ - ישראל שזה זכה דוד כנ"ל. ועל - כן אז חוזרין ומעוררין כ'ח ההתחלה שהתחלנו בר' אש השנה לחפ'ר בארות מים מימי התורה כדי לזכות לארץ - ישראל. כי אז חוזרין חופרין אותם כמו שאיתא בז' הר הקדוש בהוא יומא וישב יצחק ויחפ'ר את בארות המים וכו' כנ"ל. ועל - כן עוסקין אז באמירת תהלים שיסוד דוד המלך עליו השלום. כי כל ספר תהלים מלא תחנונות ובקשות שהרבה דוד להתפלל כל ימיו ברחמים ותחנונים כעני ואביון, כמו שכתוב, הטה ה' אזניך ענני כי עני ואביון אני וכן הרבה שעל - ידי זה זכה באמת לכב' ש ארץ - ישראל וכנ"ל. וזה בחינת משנה תורה שאומרים אז. כי כל ספר משנה תורה מדבר מקדשת ארץ - ישראל, כי כל התוכחות והדברים שדבר עמהם משה שם, הפ'ל היה מענין יציאת מצרים לבוא לארץ - ישראל לזכ'ר כל הטובות והנפלאות שעשה ה' יתברך עמנו והוציאנו ממצרים והרג סיחון ועוג וכו'. כן יעשה ה' לכל הממלכות וכו'. פוק עין ותשכח שכל ספר דברים מדבר כמעט בכל פרשה מענין ארץ - ישראל איך ה' יתברך רצה להביאם מיד לארץ - ישראל. והם על - ידי חטא המרגלים מוציאי דבת הארץ רעה וכו'. על - ידי זה נתעכבו ארבעים שנה. ועתה הם מוכנים לב'א לארץ - ישראל, על - כן הזהירם לשמ'ר את התורה כדי שייירשו ארץ - ישראל וכו'. עין בפרשת דברים ואתחנן עקב ראה וכו'. ותדקדק ותראה חביבת ארץ -

ישראל איך מזכיר בכל פעם ארץ - ישראל אצל כל האזהרות שמזהיר אותם לקיים את התורה ושעקר קיום התורה הוא בארץ - ישראל, כמו שכתוב, ועשו בארץ אשר אני כי נתן וכו'. בכל הדרך וכו'. למען תחיה והארכתם ימים בארץ וכו'. וזאת המצוה וכו'. ללמד אתכם לעשות בארץ וכו'. ועשית הישר והטוב ובאת וירשת את הארץ וכו'. וכן הרבה מאד. ועל - פן בליל הושענא רבא אומרים משנה תורה שמדבר ממעלת קדשת ארץ - ישראל. ואיך ישראל זוכין אליה על - ידי התורה. ועל - פן אומרים אז תהלים שהוא רחמים ותחנונים שעל - ידי זה זוכין להמשיך תורה בשפע גדול שעל - ידי זה זוכין לכבש ארץ - ישראל כנ"ל.

(יד) ועל - פן עוסקין בהושענא רבא הרבה עם הערבי נחל שנוטלין אותם לבדם וחובטין אותם, כי הערבי נחל מרמזים על הרשעים שמחזירם הצדיק בתשובה שעל - ידי זה עקר המשכת התורה כנ"ל. על - פן עכשו בגמר שצריכין לכנס לארץ - ישראל ביום שמיני עצרת. אז נגמר תקון הערבי נחל שהם תקון אלו הנפשות של הרשעים. ועל - פן נוטלין אותם לבדם. זה רמז שעד עכשו לא נתתקנו אלו הרשעים כי אם בעת שהיו קשורים עם הצדיק אבל באמת עכשו הצדיק מתקן אותם כל כך עד שאפלו כשמסתלק מהם, יהיה להם כח בעצמן לעבד את ה' ולהמשיך תורה בעצמן שזהו עקר התקון שלהם, כי האדם הוא בעל בחירה ובודאי יש כח ביד הצדיק לטל הבחירה מהאדם ולהחזירו בתשובה. אבל אין זה תקון מאחר שאינו עושה תשובה בבחירתו. ועקר התקון שהצדיק מגלגל עמו כל כך בדרךים נפלאים עד שזוכה להטות לבבו אליו יתברך עד ששב מעצמו לה' יתברך. ועל זה מרמז ערבי נחל שנוטלין בפני עצמן בהושענא רבא שזהו גמר תקון של הרשעים החוזרים בתשובה כשנעשה תקון על ידם למעלה אפלו כשהם בפני עצמם. ועל - פן צריכין הערבובות חביטה בקרקע כדי להמתיק הדינים, כי מחמת שהיו מתחלה רחוקים כל כך צריכים להמתיק מהם הדינים שנאחזו בהם בתחלה כדי שיתתקנו בשלמות כדי שיעלו מהם בעצמן שעשועים לפני ה' יתברך בחינת העלאת מין נוקבין להשכינה שתתפאר בהם השכינה בעצמם חזי במה ברא קאתינא לגבך שעל - ידי זה מתיחדת השכינה בשמיני עצרת כידוע שזהו בחינת כבישת ארץ - ישראל, כי עקר כבישת ארץ - ישראל הוא על - ידי שחוזרין בתשובה כל הרשעים כנ"ל שזהו בחינת קבוצ גליות לארץ - ישראל לקבץ כל הנדחים והאובדים לארץ - ישראל וכו' כנ"ל.

(טו) וזה בחינת שמיני עצרת ושמחת תורה שאז עולין בשמחה לארץ - ישראל. ועל - פן מגדילין השמחה אז. כי צריכין לעלות לארץ - ישראל בשמחה, כמו שמבקשין, שתעלנו בשמחה לארצנו. וכתוב ובאו ציון ברנה ושמחת עולם על ראשם. וכתוב כי בשמחה תצאו. ועל - פן בשמיני עצרת ושמחת תורה שאז עקר גמר תקון המלכות בשלמות שזה מרמז על ארץ - ישראל שנזכה לכנס בתוכה במהרה בימינו, על - פן אז השמחה גדולה מאד, כי עקר השמחה כשכובשין ארץ - ישראל וכו' כנ"ל. וכמו שכתוב, והיה כי תבא אל הארץ וכו'. ושמחת בכל הטוב וכו' וכן הרבה.

(טז) ועל - פן קורין אז פרשת וזאת הברכה שהוא סיום התורה, כי על - ידי התורה שזכינו לסיים, על - ידי זה נזכה לארץ - ישראל, כי על - ידי התורה זוכין לארץ - ישראל כנ"ל. ועל - פן קורין אז פטירת משה, כי משה נסתלק על פגם הנ"ל על הכאת הצור. ועל - ידי הסתלקותו תקן זה הפגם כמו שמבאר בהתורה הנ"ל. שמה שנחסר על ידם נשלם על ידם על - ידי הסתלקותם שנתוסף קדשה גדולה למעלה על - ידי נשמתם. ועל - ידי תקון זה נזכה במהרה בימינו לבוא לארץ - ישראל על - ידי משיח צדקנו שהוא משה בעצמו, כמובא כי מה שהיה הוא שיהיה, כי

הוא הִיָּה הגואל צָדֵק והוא יִחְזֹר וַיִּגְאֹלנוּ בַּשְּׁלֵמוֹת. כִּי מִשָּׁה הוּא מְשִׁיחַ כַּנְּלִי, כִּי עַל - יְדֵי הַסְּתַלְקוֹתוֹ תִּקַּן מֵה שֶׁנִּחְסַר עַל - יְדֵי הַכָּאֵת הַצּוֹר וְעַל - יְדֵי זֶה יִזְכָּה לְהִיּוֹת מְשִׁיחַ. וְאֵז יִמְשִׁיךְ לָנוּ תוֹרָה בְּרַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים. וְאֵז יִקְבֹּץ נְדַחֵינוּ וַיִּחְזִיר אוֹתָנוּ כְּלָנוּ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה וְנִזְכָּה כְּלָנוּ לְבוֹא עִמּוֹ לְאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל. נִמְצָא שֶׁבְּכֹחַ הַסְּתַלְקוֹת מִשָּׁה בָּאִין לְאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל, כִּי הַסְּתַלְקוֹתוֹ הוּא תִּקּוֹן הַכָּאֵת הַצּוֹר שְׁעַל - יְדֵי זֶה חוֹזְרִין לְבוֹא לְאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל. עַל - כֵּן קוֹרְאִין הַסְּתַלְקוֹת מִשָּׁה בְּשִׂמְחַת תוֹרָה כְּדֵי לְזַכּוֹת לְבוֹא לְאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל עַל - יְדֵי זֶה. שְׂזָהוּ עֵקֶר גִּמְרַת שְׁלֵמוֹת הַתִּקּוֹן הַנֶּעֱשֶׂה בְּשִׂמְיֵי עֲצֵרַת וְשִׂמְחַת תוֹרָה שְׂאֵז נִשְׁלַם בַּשְּׁלֵמוֹת גְּדוֹל בְּחִינַת מַלְכוּת וּמְתִיחֶדֶת עִם דּוֹדָה שְׂזָה בְּחִינַת קִדְשֵׁת אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּזְכָּה לְבוֹא שָׁם בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן, כֵּן יְהִי רָצוֹן.

וועד העולמי לתיקון חטא המרגלים